75STE JAARGANG No. 9859 ZATERDAG 5 JULI 1958

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao — Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 — Telefoon: Redactie: 23858 — Advertentie: 23550 — Abonnementen en Bezorging: [illegible]

STRIJD in LIBANON duurt voort

Teleurstelling over V. N.-RAPPORT

Beiroet. — In de buurt van de regeringsgebouwen in het centrum van Beiroet is vrijdagmiddag een gevecht uitgebroken tussen opstandelingen en regeringstroepen. Het kabinet heeft vandaag beraadslaagd over de vraag wat er moet worden gedaan naar aanleiding van het rapport van de V.N.-waarnemers.. Daarin wordt gezegd, dat er van buitenlandse hulp aan de opstandelingen niets is gebleken. Het rapport, dat in opstandelingenkringen uiteraard met vreugde is ontvangen, heeft bij de regering bitterheid gewekt.

Partijloze waarnemers opperden vrijdagavond de mening, dat de regering zou trachten tot een politiek compromis te komen om een einde te maken aan de burgeroorlog nu er weinig kans is op hulp van buiten.

Een woordvoerder van het Franse ministerie van buitenlandse zaken heeft vrijdag verklaard, dat volgens berichten, die uit eigen bronnen in Libanon en elders worden ontvangen, er geen twijfel aan bestaat, dat er buitenlandse, en voornamelijk Syrische inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Libanon is.

Zowel de Londense „Times" als de „New York Times" is van oordeel, dat het eerste rapport van de waarnemersgroep van de V.N. in Libanon weinig geschikt is om de Libanezen aan te moedigen om op eigen kracht en wijze hun problemen op te lossen.

Voor president Sjamoen zou het, volgens de „Times" kunnen dienen als een verontschuldiging om tussenkomst van de V.N. als ondoeltreffend af te schrijven en ondubbelzinnig de hulp van bevriende mogendheden in te roepen. Het blad ziet echter alle reden om te veronderstellen, dat een dergelijke gang van zaken ten slotte rampzalig voor Libanon en zijn vrienden zou zijn.

De Libanese oppositie en de leiders van de opstand verhelen geenszins hun voldoening over de verklaring van Hammarskjoeld gisteravond, waarin deze het bestaan van „massale buitenlandse inmenging in Libanon" in twijfel trekt. De clandestiene kranten alsook de omroep van de rebellen hebben niets dan lof voor de secretaris-generaal en zijn waarnemers.

De waarnemers van de V.N., die twee dagen geleden bij hem nog onder verdenking stonden, werden vanmorgen door Saeb Salam, die zich de „eerbare gasten". In een boodschap volk" te Beiroet noemt, begroet als „erbare gasten". In een boodschap aan de „Arabische broederlanden" herhaalt Salam opnieuw, dat „de Libanese revolutie een opstand van het volk is tegen de verdrukking, de corruptie en het imperialisme" en spreekt hij zijn voldoening uit, dat „leugens, die buitenlandse interventie beoogden uit te lokken, aan de kaak zijn gesteld".

Salam liet verder weten, dat de vorming van een regering „op het ogenblik in studie is".

Besluiten van De Gaulle over Algerijnse verkiezingen

Parijs. — In de Franse Staatscourant zijn vrijdagochtend de besluiten gepubliceerd, waarover generaal De Gaulle donderdag in zijn rede te Algiers sprak. In elke Algerijnse gemeente zal een enkele kiezerslijst komen „van alle burgers zonder onderscheid van status". Op 6 september sluit de lijst. Een tweede besluit zegt dat in elke gemeente de ingeschreven vrouwen op de kiezerslijst zullen worden geplaatst „onder dezelfde voorwaarden als de andere Franse burgers".

De Gaulle [illegible] nieuwe campagne tegen opstandelingen in ALGERIE

Algiers. — Premier De Gaulle heeft het leger in Algerië verzocht de campagne tegen de overblijvende opstandelingen te intensiveren, aldus wordt uit [illegible]kringen te Algiers vernomen.

Men verklaarde, dat de premier van mening is dat het nu tijd is de nieuwe toenadering tussen de Mohammedaanse en Europese bevolking uit te buiten, temeer daar het moreel der opstandelingen na de vorming van de comité's voor openbaar welzijn slechter was geworden en voedsel schaars voor hen werd door de weigering van dorpelingen om hen nog langer te helpen.

Washington. — De sjah van Perzië is maandag voor een niet-officieel bezoek van drie dagen in Washington aangekomen.

RADIO-REDE Minister President

Land en Rijksgenoten,

Staat U mij toe om heel even Uw aandacht te vragen voor een belangrijke beslissing welke door de Regering in het algemeen belang [illegible]

Vanaf het optreden van de huidige Regering op [illegible] door haar in samenwerking met de Staten van de Nederlandse [illegible] de Volksvertegenwoordiging, steeds ernaar gestreefd om [illegible] eerlijke wijze de bepalingen van het Statuut in de geest van [illegible]

In de loop van de achter ons liggende jaren is echter gebleken dat van Nederlandse zijde aan bepalingen van het Statuut interpretatie [illegible] die geenszins verenigbaar zijn met de door ons verworven autonomie. Deze interpretaties hebben steeds aanleiding gegeven tot het ontstaan van conflicten, waarvan het bestaan in gene dele bevorderlijk is voor de goede verhouding tussen de partners van het Koninkrijk der Nederlanden.

Het was dan ook niet verwonderlijk dat onze Volksvertegenwoordiging kortgeleden zich van de ernst van de situatie heeft overtuigd en in een door haar op 24 juni 1958 aangenomen motie de wens te kennen heeft gegeven dat wijzigingen in het Statuut en andere Rijkswetten dienen te worden gebracht teneinde de autonomie van de Nederlandse Antillen veilig te stellen. Daarbij heeft het College der volksvertegenwoordigers de wens te kennen gegeven het volk der Nederlandse Antillen gelegenheid te geven zich over deze zeer belangrijke aangelegenheid op korte termijn uit te spreken en wel door de Staten te ontbinden en vervroegde verkiezingen te houden.

Lands- en Rijksgenoten in de Nederlandse Antillen, de Regering heeft met grote ernst de wensen van de Staten der Nederlandse Antillen, overwogen en besloten de Staten te ontbinden en de verkiezing voor een nieuwe Statencollege op 1 september a.s. a.s. vast te stellen.

Land- en Rijksgenoten, ik heb gemeend U persoonlijk op de hoogte van deze beslissing te moeten stellen, zodat ook U de ernst van de toestand zal kunnen inzien.

Aan U rechtgeaarde Nederlanders woonachtig in de Nederlandse Antillen, hetzij hier geboren hetzij geboren in Nederland, tezamen het volk der Nederlandse Antillen vormend, wordt thans de gelegenheid gegeven op 1 september a.s. te beslissen of de door de Regering voorgestane wijziging van het Statuut en andere regelingen ter veiligstelling van de door ons verworven zelfstandigheid de juiste is.

Ik dank U.

De Volkskrant (Ned.) over Rijksverhoudingen

Bezonnenheid gewenst

Den Haag. „De Volkskrant" (R.K.) van heden schrijft een hoofdartikel, getiteld „Bezonnen Geluid":

In Suriname schijnt men niet erg gelukkig te zijn met het ogenblik, waarop het Antilliaanse besluit om zo snel mogelijk het Statuut voor het koninkrijk te veranderen, is genomen. De beslissing viel terwijl in Suriname verkiezingen werden gehouden. Een Surinaams verwijt is nu, dat men in de Antillen wat voorbarig is geweest door in deze belangrijke zaak, die ook Suriname raakt, van te voren te rekenen op een stembuszege van de Surinaamse regeringspartijen. Het schijnt zelfs, dat de Antillen al een delegatie reisvaardig hadden om in Suriname de veranderingen van het Statuut te bepleiten. De uitslag van de Surinaamse verkiezingen leverde echter tot veler verrassing een grote zege op voor de oppositie, samengebundeld in de „Samenwerkende Partijen". Deze samenwerkende partijen nu, die binnenkort dus het nieuwe Surinaamse bewind zullen bepalen, hebben nooit veel geestdrift getoond voor veranderingen in het Statuut.

Er zijn meer verschillen tussen beide rijksdelen. De kwestie van de uitzetting van de Nederlandse journalist De Wit uit de Antillen wordt daar beschouwd als een van de voorbeelden, dat de autonomie nog beperkt is. In Suriname hebben leidende politici op de handelwijze van de Antillen in het geval van De Wit kritiek geleverd, die veel overeenkomst heeft met wat men er in Nederland over denkt.

Terwijl in de Antilliaanse Staten — soms op hartige toon — verwijten aan het adres van Nederland worden gericht, dat het de autonomie niet van harte gunt, schijnt zich de nieuwe verhouding tussen Suriname en Nederland veel plezieriger te ontwikkelen. Nu en dan is er zelfs volop waardering voor hetgeen Nederland en de Nederlanders in dit land verrichten.

Men mag dus constateren, dat de stemming in beide rijksdelen overzee ten opzichte van het Statuut en dus van de verhouding met Nederland nogal uiteenloopt. Zou men hieruit mogen opmaken, dat het Statuut misschien toch niet zo „mislukt" is als geregeld uit de Antilliaanse kritiek te vernemen valt? In de Antillen wordt wel eens gezegd, dat Suriname vanwege zijn sterkere economische afhankelijkheid van Nederland, min of meer gedwongen is het „keurslijf" van het Statuut met meer gelatenheid te dragen. Deze mening lijkt ons niet elegant, omdat zij de bijgedachte oproept, dat nationalistisch denken, voelen en handelen, een Antilliaanse exclusiviteit zou zijn. Er bestaat geen aanwijsbare grond voor deze stelling.

Een feit, dat de Antillen grieven hebben tegen bepaalde obstakels in de verhouding met Nederland. Feit is ook, dat Nederland eventueel bereid zou zijn ernstig te praten over het wegnemen van reële grieven. Verandering van het Statuut blijft echter een hoogst ernstige zaak, waarover alleen kan worden gesproken in een sfeer van redelijkheid, wederzijds vertrouwen en vooral ook nuchterheid. Verhitte gemoederen zijn een bedreiging voor constructieve arbeid.

Wij hopen daarom, dat de Surinaamse verkiezingsuitslag, zijn politieke gevolgen en het algemene politieke klimaat in dit land een gunstige invloed zullen hebben in de Antilliaanse politieke huiskamer, voordat eventueel voor het koninkrijk beslissende stappen worden ondernomen.

Bruynzeel in Suriname bezuinigt

Paramaribo. — Bij de N.V. Bruynzeel Suriname houtmaatschappij is men tot bezuinigingen moeten komen daar de produktie van de zagerij de schaverij de vraag aanmerkelijk overtreft. Aanvankelijk had men overwogen enkele arbeiders te ontslaan, doch hiervan is de direktie teruggekomen. Thans is besloten een veertigurige werkweek in te stellen. Het betreft hier in de zagerij 70 en in de schaverij 20 arbeiders.

Chroesjtsjef schrijft nieuwe brief aan EISENHOWER

Maatregelen gewenst ter voorkoming van aanval bij verrassing

Moskou. — Premier Chroesjtsjef van de Sovjet-Unie heeft president Eisenhower opnieuw een brief doen toekomen over „gezamenlijke stappen ter oplossing van het vraagstuk ter voorkoming van een aanval bij verrassing". Chroesjtsjef stelt in zijn nieuwe brief voor, dat Amerika en Rusland het initiatief nemen tot een bijeenkomst van deskundigen uit beide landen en mogelijk ook uit enkele andere landen, waarop men zich zal beraden over de mogelijkheden om een plotselinge aanval te voorkomen. De resultaten van een dergelijke conferentie zouden op een Topconferentie besproken kunnen worden, aldus de Russische leider.

Chroesjtsjef stelde voor, dat deze conferentie in de naaste toekomst zal worden gehouden en dat er ook militairen aan zullen deelnemen. De voorstellen van de conferentie moeten binnen een beperkte tijd, welke van tevoren moet worden vastgesteld, in definitieve vorm op schrift worden gesteld, aldus Chroesjtsjef. Hij schrijft voorts een dergelijke overeenkomst ter voorkoming van een onverhoedse aanval noodzakelijk te vinden met het oog op de huidige gespannen internationale toestand en de [illegible] bewapeningswedloop onder de grote mogendheden, met name in de wapens voor massale vernietiging. De Russische premier vindt dit probleem acuut geworden door de gevaarlijke praktijk van de Amerikaanse vluchten met kernwapens in de richting van de Russische grenzen. Hij herhaalt [illegible] Ruslands vroegere voorstellen: 1) een luchtinspectiezone van 800 km aan weerszijden van het ijzeren gordijn en 2) een tweede luchtinspectiezone met een deel van het Sovjet-Verre Oosten en een overeenkomend deel van de Verenigde Staten.

In Washington wordt van officiële zijde medegedeeld, dat de jongste brief van Chroesjtsjef aan Eisenhower onder bepaalde voorwaarden de weg zou kunnen openen voor technische besprekingen over manieren om bepaalde inspectiezones te vestigen ter voorkoming van onverwachte aanvallen.

Dulles zeide, dat het voorstel van Chroesjtsjef in zijn huidige vorm niet geheel aanvaardbaar is, maar dat het tegemoet komt aan een eerdere suggestie van president Eisenhower betreffende de technische voorbereiding van de vestiging van inspectiezones met het oog op de voorkoming van onverhoedse aanvallen.

Chroesjtsjef schreef verder in zijn jongste brief aan Eisenhower, dat „de resultaten, [illegible] op een conferentie van [illegible] deskundigen, zouden [illegible] worden onderzocht op de conferentie van regeringshoofden". De Russische leider legt de nadruk op de noodzaak om middelen te vinden ter voorkoming van een plotselinge aanval als gevolg van „de internationale spanning, die momenteel in de wereld heerst, en van de bewapeningswedloop, vooral wat betreft de wapens voor massale vernietiging".

„Dit probleem — zo vervolgt Chroesjtsjef — is nog urgenter geworden sinds Amerikaanse militaire toestellen, toegerust met kernwapens, boven bepaalde Westeuropese landen en het Noordpoolgebied vliegen en zich in de richting der Sovjet-Russische grenzen bewegen."

In Londen wordt vernomen, dat het voorstel van de Russische ministerpresident Chroesjtsjef aan president Eisenhower tot besprekingen van deskundigen over het wegnemen van de mogelijkheid van een verrassingsaanval aldaar de indruk heeft gewekt, dat de Russen willen spreken over een doelmatige voorbereiding van een Topconferentie.

Nieuwe directeur N.V. C.P.I.M. — C.S.M.

Ir. J.H. VELDERS arriveert maandag op Curacao

Willemstad. — Op maandag 7 juli a.s. zal Ir. J. H. Velders, de nieuw benoemde directeur der N.V.'s Curaçaosche Petroleum Industrie Mij. Curaçaosche Scheepvaart Mij., alhier — via de Verenigde Staten reizende — uit Nederland arriveren.

Ir J.H. Velders werd op 22 oktober 1911 te Enspijk (gemeente Deil) geboren. Na zijn middelbare schoolopleiding studeerde hij scheikunde te Delft, waar hij in 1936 het ingenieursdiploma behaalde.

Per 1 oktober van datzelfde jaar trad hij in dienst van het Koninklijke/Shell-Laboratorium te Amsterdam. Een jaar later werd hij uitgezonden naar Indonesië, waar hij tot februari 1942 in verschillende functies en op verschillende plaatsen (o.a. Pladju, Pangkalan Sambu, Pangkalan Bradan en Djakarta) verbleef.

Hij vertrok in februari 1942 naar de Verenigde Staten, waar hij tot september van dat jaar bij Shell Oil Co. te New York werkzaam was. Hierna volgende enige jaren militaire dienst. Vanaf mei 1945 werkte heer Velders een jaar op het hoofdkantoor te Londen, waarna hij wederom werd uitgezonden naar Indonesië.

Begin 1953 volgde zijn benoeming tot Generaal Manager van Shell Refining (Australia) Proprietary Ltd., welk functie hij sinds maart 1953 uitoefende.

Op 17 februari jl. droeg hij zijn taak aldaar aan zijn opvolger, Dr. Ir W.H. Zaaijer, over.

Ir. Velders zal op 21 juli a.s. de functies van Ir. J.G.A.M. Bierman overnemen; mevrouw Velders zal, vergezeld van hun twee kinderen, medio augustus in Curaçao arrivren.

Bij de Regeringsverklaring

Het zal velen bevreemd hebben, dat de minister-president hedenmorgen in zijn aangekondigde radio-rede niets anders had bekend te maken dan het besluit van de regering om de Staten te ontbinden en nieuwe verkiezingen uit te schrijven. Staten-ontbinding is een gebeurtenis, die het gevolg placht te zijn van een konflikt tussen kabinet en volksvertegenwoordiging, tenzij in geval van te voren langs parlementaire weg behandelde grondwetswijziging.

De motivering, die de minister-president geeft om tot ontbinding van de Staten over te gaan, is dat wij „baas in eigen huis" — zo drukte de spreker zich althans uit in de Papiamentse versie van zijn rede — moeten zijn.

Het heette, dat de regering zich ernstig beraden heeft over de motie van de Staten en tot de slotsom is gekomen aan het verzoek tot ontbinding gevolg te moeten geven.

Het spel is al te doorzichtig! Er zitten — dunkt ons — mensen met voldoende staatsrechtelijke kennis achter de regeringstafel en bij de regeringspartijen in de Statenzaal, die moeten beseffen, dat dit verzoek staatsrechtelijke onzin is. De volksvertegenwoordiging pleegt immers ontbonden te worden bij een onoplosbaar konflikt. Daarvan is thans geen sprake. Er is integendeel een „roerende" eensgezindheid tussen de regeringsmeerderheid en het kabinet. Er is dan ook blijkens het verband, dat de regering zelf legt tussen de zaak-De Wit en de Statuutswijziging geen andere konklusie mogelijk dan dat de regering de wijziging van het Statuut wenst te zien als inzet van de verkiezingen.

Wanneer — hoe dan ook — het volk opgeroepen wordt om over de wenselijkheid ener wijziging een oordeel uit te spreken, dient het volledig op de hoogte te zijn van de weg, die geleid heeft van de zaak-De Wit naar de Statuutskwestie. Het is daarom een absolute eis van de huidige omstandigheden, dat wordt bekend gemaakt, welke de interpretatie is, die zijdens de regering aan het Statuut gegeven wordt, en wat de koninkrijksregering en de regering van de koninkrijkspartners Suriname en Nederland hierover denken. Dan pas ziet het volk of de zaak-De Wit wel dan niet op redelijke wijze gebonden kan worden aan een Statuutswijziging.

Het kan wel zijn, dat naar de mening van de regering haar zienswijze in de zaak-De Wit niets afdoet aan haar eerbied voor de fundamentele rechten van de mens, doch dan had zij tenminste van voorzichtig beleid blijk gegeven, als zij er rekening mede had gehouden, dat zowel op Curaçao als in de andere delen van het koninkrijk de meerderheid een andere mening is toegedaan, nl. dat de door de regeringspartijen en klaarblijkelijk ook door de Regering zelve voorgestane wijziging van het Statuut kennelijk de eliminering beoogt van de hinderpalen voor het optreden m.b.t. de uitzetting van de heer De Wit, t.w. de waarborgen voor rechtszekerheid, vrijheid van drukpers en behoorlijk bestuur.

GEZIEN door een Antilliaan

Wie herinnert zich niet de jaren 1949-1950 toen in de Antillen de grote slag om de zetelverdeling in de Staten werd geleverd?

Dit wetgevend college bestond vroeger n.l. uit 21 leden, waarvan 3 voor de Bovenwinden, 2 voor Bonaire 8 voor Aruba en 8 voor Curacao.

De wijze, waarop de toenmalige politieke vertegenwoordigers der eilanden buiten Curacao, van deze dwaze regeling hebben gebruik gemaakt, is nog duidelijk waarneembaar in de huidige situatie op die eilanden.

Dat op een bepaald moment Curacao hiertegen in opstand kwam is vanzelfsprekend.

De voor-besprekingen over de Interinregeling gaven hiertoe een welkome gelegenheid.

Petities, moties, demonstraties waren aan de orde van de dag. Dreigementen met „separacion", afscheiding", „direct onder Nederland," „beroep op de UNO" werden door verstandigen met een meewarige lach opzij gezet.

Het was de tijd dat de Staten veel hadden van een arena, van een toneel met levendige, kleurrijke en felle debatten, waarbij schrijver dezes o.a. uitgemaakt werd voor de „Basra van Tunis", voor „piratenkapitein" en nog meer fraaiigheden.

Het was ook de periode waarin op de goede avond, uit de publieke tribunes een arubaanse eierenregen op de hoofden van verschillende statenleden neerviel.

In die tijd waren de Staten een machtige vertegenwoordiging en lieten zij zich in meerderheid niet uitsluitend gebruiken als brave „jaknikkers". In hun verslagen t.a.v. de zetelverdeling kwam dit duidelijk naar voren. Na een zeer heftige gedachtenwisseling kwam tenslotte het advies op de Interinregeling tot stand, vergezeld van een aantal minderheidsnota's die belangrijker waren dan het advies zelf. Als gevolg hiervan viel in Nederland de beslissing de bestaande onrechtvaardige verhouding te matigen.

Het werd: Curacao 12, Aruba 8, Bonaire 1, en de Bovenwinden 1.

Teneinde de „vrees" voor overheersing door Curacao te neutraliseren, werd toegezegd de invoering van de sterke decentralisatie der eilanden, hetgeen spoedig gekomen is — en een artikel, de mogelijkheid van beroep op de Kroon scheppende, wanneer men meent dat de belangen van een der eilanden wordt geschaad.

Dat dit tot nu toe nooit werd toegepast spreekt boekdelen.

Van een overheersing door Curacao was er natuurlijk geen sprake, tenzij in opzwepende politieke pamfletten.

Eerder beleven wij de laatste tijd dat het belang van het belangrijkste eiland ondergeschikt gemaakt wordt aan politieke prestaties op de andere eilanden; dat men liever aan Curaçao schade berokkent dan coalitiegenoten elders een „stunt te misgunnen".

Het is dan ook allerzinds begrijpelijk dat steeds meer onder de inwoners van Curacao een gevoel van groot onbehagen groeit en dat men de achterstelling toeschrijft aan manipulaties voortvloeiende uit de huidige zetelverdeling, de vrucht van een afgedwongen compromis.

Langzamerhand wordt de stemming algemeen dat er iets aan gedaan moet worden om de curaçaose kiezer t.a.v. de waarde van zijn stem te emanciperen uit zijn wettelijke minder-waardig-zijn dan die van de andere eilanden.

Zoals de zaken nu staan heeft het er alle schijn van, dat Curaçao, vroeger een kolonie van den Haag, thans een wingewest is van Oranjestad, Kralendijk of Philipsburg.

De curaçaose kiezer begint te realiseren dat zijn stem voor de Staten-samenstelling slechts een fractie waard is van de stem ergens aan de voet van de Quill op Statius, of in een eenzaam lokaal bij Tanki Leendert uitgebracht.

Wij erkennen volmondig dat ook de „kleinere eilanden vertegenwoordigd moeten zijn."

Niemand kan dit anders willen.

Daarom zal er naar gestreefd dienen te worden een aanvaardbaar modus te vinden waarin dit gewaarborgd wordt, zonder de democratie en rechtvaardigheid geweld aan te doen.

Dit kan gevonden worden b.v. in een stelsel, waarbij de verschillende eilanden behouden wat zij thans hebben (12 — 8 — 1 — 1), maar waarbij nog 13 zetels werden toegevoegd, die dan verdeeld zullen worden volgens een consequent doorgevoerd evenredigheidsstelsel, de gehele Antillen één kiesdistrict.

Hierdoor bereikt men:

1) de kleinere eilanden behouden hun aantal vertegenwoordigers, met de mogelijkheid dit uit te breiden.

2) het schrijnende onrecht in het huidig stelsel, een belediging voor elke curaçaoenaar, wordt aanmerkelijk verzocht.

3) iedereen kan daar tevreden zijn.

HONDURAS klacht NICARAGUA aan

Den Haag. — Honduras heeft bij het internationaal gerechtshof te Den Haag een klacht tegen Nicaragua aanhangig gemaakt. Het betreft een grensgeschil, dat reeds in 1906 door de Spaanse koning als gezamenlijk aanvaard arbiter ten voordele van Honduras was beslist.

Volgens de Hondurese klacht heeft Nicaragua zich tot nog toe niet aan deze uitspraak gestoord. In 1957 besloten beide landen op aandringen van de organisatie van Amerikaanse staten hun geschil aan het internationale gerechtshof te Den Haag voor te leggen.

V.S. verminderen hulp aan buitenland

Washington. — De commissie voor toewijzingen van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden heeft het door president Eisenhower gevraagde bedrag van 3,950 miljard dlr voor buitenlandse hulp in het begrotingsjaar 1958 — 1959 met 872 miljoen besnoeid.

Viering Onafhankelijkheidsdag van VENEZUELA

De viering van de Venezolaanse Onafhankelijkheidsdag. De autoriteiten rondom het standbeeld van Pedro Luis Brion.

Commandant van Alm. Brion ontvangt plaquette

Willemstad. — Hedenochtend vond er ter gelegenheid van de Venezolaanse onafhankelijkheidsdag twee korte plechtigheden plaats bij de standbeelden van El Libertador Simon Bolivar en Almirante Pedro Luis Brion. Bij deze plechtigheden waren aanwezig behalve de plaatselijk autoriteiten w.o. Z. E. Gouverneur Speekenbrink, Wnd. gouverneur Winkel. H. E. de ministers Jonckheer, Kroon, v.d. Meer en de Statenvoorzitter R. Isa, de Consul Generaal van Venezuela, Luitenant Kolonel Loscher Blanco, de andere vier Consuls van de Bolivariaanse landen en andere leden van het corps consulair benevens de commandant van de Venezolaanse torpedojager „Almirante Brion".

De plechtigheden op de beide pleinen werden geopend met de volksliederen van de Nederlandse Antillen, Venezuela en Nederland, waarna werd overgegaan tot de kransleggingen. Bij het standbeeld van Pedro Luis Brion legde de Consul Generaal van Venezuela een krans, de commandant van de F.N.V. „Almirante Brion", de Minister President van de Nederlandse Antillen, de consuls van Bolivia, Ecuador, Panama, Peru en verschillende Venezolaanse instellingen alhier alsmede de heer M. Maduro namens de Kamer van koophandel.

Bij het standbeeld van Pedro Luis Brion werd een krans gelegd door de Gouverneur van de Nederlandse Antillen en eveneens door verschillende Venezolaanse instellingen alhier.

Na de kranslegging bij het beeld van Bolivar sprak de vertegenwoordiger van de Venezolaanse gemeenschap op Suffisant enkele woorden waarna de Consul Generaal van Venezuela de volgende rede uitspraak.

Excelencias:

Hoy celebramos el Aniversario de la Independencia de Venezuela. En los 147 años que van, innumerables han sido las luchas de nuestra Patria. Viendo emocionados la vitalidad de nuestro pueblo, no podemos sino mirar el futuro llenos de fé, llenos de confianza en que Venezuela sabrá coronar las mas altas cumbres.

Este acto en que tomamos parte, es un hermoso símbolo de la confraternidad antillano-venezolana. Hemos visto al Ministro Presidente de este democrático Gobierno colocando una corona al pié de la estatua del Libertador. Esta demostración de que los antillanos sienten las cosas nuestras como suyas, fortalece en nuestros corazones la memoria de Brión y de Piar, que pusieron generosamente su sangre y su pensamiento al servicio de la causa emancipadora.

Que el sacrificio de estos héroes de la Independencia continúe siendo el cimiento imperecedero de la amistad que ha unido, une y seguirá siempre uniendo al pueblo antillano y al venezolano.

Bij het beeld van Brion sprak Minister President een rede uit en bood aan de commandant van de Almirante Brion een herinneringsplaquette aan.

In zijn toespraak wees de minister-president er op dat alle landen van de wereld grote mannen hebben voortgebracht, wetenschappelijke genieën die door hun uitvindingen hebben medegewerkt tot vooruitgang van de mensheid, filosofen en denkers die er op uit waren de waarheid te vinden en die aan de mensheid een schat van prachtige en diepzinnige gedachten hebben nagelaten.

Onder deze voornamen van een land behoren ook de grote vrijheidsheden die zonder rust hebben gestreden tegen de onderdrukkers van hun land en volk.

De minister-president wees op twee grote figuren die op het altaar van de vrijheid grote fortuinen hebben geofferd en het ideaal van de onafhankelijkheid te verwezenlijken! Bolivar en Brion.

Spreker wees er op hoe Brion met grote toewijding en zelfverloochening de zaak van de vrijheden van Zuid-Amerika heeft gediend en hoe hij edelmoedig en onbaatzuchtig zijn lichamelijke en financiele krachten in dienst heeft gesteld van de zaak der onafhankelijkheid. De Minister-President haalde als bewijs een passage aan uit een brief van Bolivar aan Brion: „No sé lo que debo admirar mas en Ud., si su generosidad, su patriotismo o su bondad. Es preciso que Ud. sea de un caracter tan extraordinario para que se sacrifique sin reservas por los intereses de la causa que sus propias criaturas despedazan. Es preciso, amigo Brion, que a Ud. se le tribute el honor de ser el primer pretector de la America y el más liberal de los hombres."

Als dank voor het bezoek van de „Almirante Brion" die beschouwd wordt als een eerbetoon van Venezuela aan de nagedachtenis van de grote Curaçaoenaar, bood de Minister President een bronzen gedenkplaat aan, te plaatsen op het oorlogschip, welke door de Heer Loscher Blanco werd aanvaard, en hij sprak de hoop uit dat dit schip steeds met ere de naam van Brion zal dragen.

Hierna bedankte de commandant van de „Almirante Brion" voor de plaquette en zegde toe deze een waardige plaats op zijn schip te zullen geven, waarna de plechtigheid met het Venezolaanse volkslied werd besloten en de genodigden naar het Hotel Curaçao vertrokken voor het bijwonen van een lunch aangeboden door de Consul Generaal van Venezuela t.g.v. de Onafhankelijkheidsdag van zijn vaderland.

De Venezolaanse consul-generaal, Loscher Blanco, en vele andere burgerlijke en militaire autoriteiten rondom het standbeeld van Simon Bolivar t.g.v. de kranslegging op de „Dia de Independencia".

Het bezoek van de „Almirante Brion"

Willemstad. — Gistermiddag hadden wij een klein onderhoud aan boord van de torpedojager „Almirante Brion" met zijn commandant, de heer José Manuel Basso. Allereerst verzocht de commandant de Venezolaanse groeten over te brengen, die hij bij dit bezoek vertegenwoordigt. De huidige commandant van de „Almirante Brion" bekleedt deze functie pas vijf maanden, doch in deze maanden ontving het schip reeds een herinneringsplaquette.

Haar eerste beleefdheidsbezoek heeft het schip vorig jaar augustus aan Curaçao gebracht. Speciaal aan Curaçao, omdat dit het geboorteland was van Pedro Luis Brion, die ook wel de tweede bevrijder van Venezuela wordt genoemd.

Van dit type schepen heeft Venezuela er nog zes, terwijl er drie zijn van hetzelfde type, doch groter. De commandant, die 15 dienstjaren heeft, deelde nog mede, dat Venezuela's vlootuitbreiding volgens plannen blijft doorgaan.

Het schip, dat van Italiaanse bouw is, heeft 180 man aan boord, een bewapening bestaande uit 4 kanonnen, 8 mitrailleurs van 20 mm., 3 torpedo-lanceer-inrichtingen, en 2 turbine-motoren van 24.000 p.k., die het schip een snelheid kunnen geven van 32 knopen per uur.

Bizonder programma van Radio Hoyer

Willemstad. — Morgenavond van 7-8 uur zal via Radio Hoyer I een transcriptie-programma van Radia Nederland Wereldomroep worden ingezonden. Ditzelfde programma wordt ook op maandagavond van 7-8 uur via Radio Hoyer II uitgezonden.

Indit program zal muziek van het La Bonanza-orkest, de Mariniers-kapel en het Promenade orkest te beluisteren zijn.

Het programma wordt geopend door Stella Priest, medewerkster van Radio Hoyer, die thans in Nederland vertoeft. Stella Priest zal in het Papiamentos de in Nederland opgedane indrukken aan de luisteraars vertellen.

K.V.P. - picnic - fiesta

Morgen zondag organiseert de KVP een picnic-fiesta op Chobolobo. Het feest dat om 10 uur 's morgens begint zal duren tot 10 uur 's avonds. De muziek zal verzorgd worden door de „Estrellas del Caribe", en het „Conjunto Universal".

Alle soorten spijs en drank zullen er te krijgen zijn en er zullen voor de kinderen speciale attracties zijn.

Kindermiddag in Club D.O.W.

Willemstad. — Voor morgenmiddag heeft het bestuur van club D.O.W. een knal kindermiddag op touw gezet, die de kleintjes zeker gedurende enkele uren aangenaam zal bezig houden. Behalve een goochelaar zullen de kleintjes kunnen genieten van enige kinderfilmpjes. Ook heeft de C.T.C. ter wille van de kleuters een televisie-apparaat ter beschikking gesteld, dat de kleinen ongetwijfeld zal boeien. Zeker een lofwaardig initiatief van de organisatoren, waarvan de clubleden en genodigden een gretig gebruik zullen maken.

Hammarskjoeld (in New York terug) brengt verslag uit over zijn reis

New York. — Dag Hammarskjoeld heeft na zijn terugkeer uit het Midden-Oosten te New York met verscheidene hooggeplaatste functionarissen ... als eerste met de Amerikaanse vertegenwoordiger bij de V.N. Lodge. Deze laatste deelde na zijn onderhoud met de secretaris-generaal van de Volkerenorganisatie mee, dat er in het komende weekeinde geen spoedbijeenkomst van de Veiligheidsraad zou zijn, in tegenstelling met andersluidende berichten.

Volgens welingelichte kringen moeten alle speculaties over een speciale bijeenkomst van de algemene vergadering van de V.N. als voorbarig worden beschouwd.

Er bevinden zich thans 94 waarnemers van de V.N. in Libanon die de beschikking hebben over 74 voertuigen en een toereikende administratieve staf, aldus een eerste communiqué van de UNOGIL (United Nations Observation Group in Libanon).

In de resolutie van de veiligheidsraad ter zake is geen grens gesteld aan de omvang van de waarnemersgroep. Men meent echter dat zij niet veel sterker dan een vijfhonderd man zal kunnen zijn.

Nieuwe atoomexplosie op de Eniwetok-atol

Washington. — De Amerikanen hebben in de Eniwetok-Atol opnieuw een kernwapen tot ontploffing gebracht, de tiende in de huidige reeks proeven in het gebied van de Stille Oceaan.

Volgens waarnemingen in Japan is de laatste atoombom de krachtigste, die ooit tot ontploffing is gebracht. Zij moet een kracht hebben van 300 megaton. Een uur lang hebben 24 weerstations in Japan trillingen van0,7 tot 0,9 millibaar geregistreerd.

In juli 1956 zijn trillingen van 0,6 millibaar gemeten, nadat op Bikini een H-bom van 20 megaton tot ontploffing was gebracht.

Nederlandse deskundigen naar Venezuela en Mexico

Den Haag. — Ir G. H. Raets te Bussum is door de voedsel- en landbouw-organisatie der Verenigde Naties uitgezonden naar Venezuela, waar hij verbonden is aan het bosbouwkundig instituut te Merida. De heer Raets is 1 juni jl. naar Venezuela vertrokken. De duur van de uitzending is voorlopig gesteld op een jaar.

De heer C. A. Stellweg te Arnhem is door de Comisión Nacional de' Café uitgenodigd naar Mexico te komen om de leiding op zich te nemen van een rubberonderneming er tevens adviezen te geven voor de verdere ontwikkeling van de rubbercultuur in Mexico. De heer Stellweg, die lange tijd in Indonesië werkzaam is geweest, is 6 juni jl. naar Mexico vertrokken. De duur van de uitzending is gesteld op drie jaar.

Schadeloosstelling aandeelhouders Suezkanaalmaatschappij

Cairo. — Het definitieve akkoord over de schadeloosstelling van de aandeelhouders van de oude Suezkanaalmaatschappij zal op 12 juli te Geneve worden getekend.

William Iliff zal als vertegenwoordiger van de wereldbank de ondertekening bijwonen, zo wordt te Cairo vernomen.

Voor West-End, Cinelandia en Roxy, zie advertenties elders in dit blad.

J. P. F.-Club.

Hedenavond is de J. P. F.-club afgestaan aan de vereniging „Dragons" voor een dansavond. Zondagochtend 10.00 uur is de opening van het J.P.F. biljard concours.

Afgifte begrafenisverloven.

Dit week-end is de heer E. J. E. Spencer Carthagenastraat 28 belast met de afgifte van begrafenisverloven.

C.P.N. Wachtdienst.

Dit week-end is de heer W. Antonissen belast met de wacht op de pletterij.

Baseball:

Zondag 6 juli in het Rifstadion.
10 uur Santa Rosa Indians — Chicago (AA)
12.30 uur Deportivo Venezuela — P.S.V. (A.)
2.30 uur: Sithoc — Jong Curaçao
Op het Suffisant-terrein.
3 uur: Suffisant Boys — Antillanos.

Waar halen wij benzine:

Gedurende de week-end zijn de volgende benzine-stations geopend
Cardoze — Luna Park.
Galmeyer — Cerito,
Craz — De Ruyterkade,
Elsevier — Gasparito,
Isa — Stoppelweg.
Ellis & D. — P. Eeuwensweg,
Rosa — Hato.

Wachtdienst Botica's

Het komende weekend zijn de volgende botica's met de wacht belast:
Otrabanda Botica Americana tel: 23636.
Punda Botica Caribe tel: 12777

Wit Gele Kruis:

Kantoor: tel: 23773
Zuster Caprino. tel: 23526.
Zuster Veeris, tel: 35747:

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN
C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
Van 7.00 — 18.30 tel. 2307
Van 18.30 — 7.00 J. H. Dee tel: 4467—2307
b. g. g. tel: 2400
B.g.g. tel: 2400

Personeel Afdeling:
J. A. Ossenkop Ala Balncaweg 29, Damacor. tel. 36118
B. g. g. nad. inl. tel: 2400

Materialen Dienst.
J. W. Harmens tel: 4394

Geneeskundige Dienst:
Dr. Podvinec tel: 2624
B. g. g. tel: 2409

Weekendwacht Suffisantdorp
Gedurende dit weekend zal in dringende gevallen de heer A. J. A. Melfor kunnen worden opgebeld onder no. 43439.
B. g. g. tel: 2400

C.S.M.

Rederij:
W. Punt tel: 2580
(Zon.) E. v. d. Werf. tel: 3101

Scheepsagentschap
Van 7.30 — 18.00 tel: 2458—2551
Van 8.00 — 8.00 W. Punt tel: 2580
Van 8.00 — 8.00 E. v. d. Werf tel: 3101

Dok Afdeling:
Van 12.30 — 17.30 tel. 2276/2098 A. de Kater
Van 17.30 — 7.30 H. Theunissen tel: 3788

Theater Asiento.
(Zat.) „Afgunst"
(Zon.) „Het Zondagskind'
Toegang uitsluitend voor leden en introducees

OPENBARE VERKOPING

Op Dinsdag 8 Juli 1958 des voormiddags te 10 uur zal ten kantore van de N. V. De Spaar- en Beleenbank van Curaçao alhier, Breedestraat 27 (P) ten overstaan van de ondergetekende waarnemend-notaris, in het openbaar worden verkocht:

De huizen Kalkstreeg 14, 16, 18 en 20 met de daarbij behorende EIGENDOMSGROND, ter grootte van 63 M², kadastraal bekend als Kadastrale Afdeling, Stadsdistrict, Sectie A Nr. 533.

De veilingcondities liggen 8 dagen voor de verkoop ter inzage voor belangstellenden ten kantore van Notaris Mr. E. C. Henriquez aan de Kerkstraat 10 alhier.

J. A. SCHILTKAMP
Wnd. Notaris.

„FANFARE"

Meyer toetert en Haanstra regisseert

(Van een medewerker in Nederland)

Soms gebeuren er vreemde dingen in de wereld. Ineens is een plaatsje als Giethoorn dat normaliter slechts herinneringen aan natuurschoon en het zogenaamde punteren oproept, filmstad geworden. Dat grijpt zomaar plaats omdat de heer Rudolf Meyer, productieleider van de „Sapphier film productie N.V." en de heer Bert Haanstra, cineast, besloten hebben dat de volgende Nederlandse speelfilm, die „Fanfare" zal heten, er zal worden opgenomen. Helemaal, zowel voor wat betreft de buiten- als de binnenopnamen. En omdat de Giethoornaren — of de „Gieters", zoals zij zichzelve noemen — er nimmer aan gedacht hebben een filmstudio in hun beminnelijk dorp te plaatsen, heeft de „Sapphier" er maar een ingericht. Twee zelfs. En sinds kort spreekt men in Giethoorn, inmiddels al met enige hoge vanzelfsprekendheid, dus over Studio I en Studio II. Maar dat is nog niet alles: Giethoorn speelt zelf ook mee. Giethoorn integraal, het plaatsje zelf geldt als decor en sommige van de bewoners vervullen een rol, en met name de mannen van de fanfare „Kunst en Vriendschap", om wie het verhaal, als wij het goed hebben begrepen, draait. Zij beoefenen in de film inderdaad — al weer als wij het goed hebben verstaan — zowel de kunst als de vriendschap, zij het dat de laatste dan tijdelijk in het gedrang komt; en het scenario wil zelfs dat er een verwijdering tussen twee groepen ontstaat. Maar het komt tenslotte allemaal wel weer in orde in Lagerwiede, zoals Giethoorn in de film zal heten. En niemand zou ook anders willen, geloven wij, nóch in Lagerwiede en zeker niet in Giethoorn.

Wij mochten dan gedurende een goed deel van een dag de opname voor de nieuwe Nederlandse film meemaken. In de studio, want voor de buitenopnamen was het, helaas, niet het juiste weer. En als u nu dacht, dat wij dus een ferm stuk film tot stand hebben zien komen, dan heeft u het mis. Wij hebben ongeveer een uur of zes door de studio rondgedrenteld en het zou ons verbazen als wij meer dan één minuut film hebben zien opnemen. Hetgeen u niet hoeft te verontrusten want die film komt heus wel klaar en zo gaat het nu eenmaal in de filmerij.

Uren werken, luttele seconden film

Het bord, waarop het nummer van ieder afzonderlijke scène wordt aangegeven.

Stelt U overigens zo'n opname-dag in de studio gerust voor als de complete chaos. De complete chaos-in-schijn dan. Want in feite gebeurt alles zoals het gebeuren moet en zelfs het omvallen van een stuk décor hóórt er bij. Maar de leek, die zo maar even komt binnenlopen denkt: „Moet dat nou? Zo komt er nooit iets van terecht." Na enige tijd echter ontdekt hij enig systeem in de chaos en hij voelt „ergens" dat in dat systeem de kiem ligt van de uiteindelijke film.

De meest opvallende figuur bij de opnamen van „Fanfare" is overigens ongetwijfeld Rudi Meyer, de minst opvallende, maar beslissende, Bert Haanstra. Rudi Meyer beheerst de chaos, door er een levendig aandeel in te nemen, Bert Haanstra werkt er in en ontleent kennelijk zijn concentratie aan het feit, dat hij haar met een ongelooflijke gelijkmoedigheid probeert te ontkennen. En Meyer en Haanstra weten dat van elkaar; zij werken mooi samen. Meyer zorgt, dat er gewerkt kan worden. Hij blaast op gezette tijd haast met een zekere wellust op een soort misttoeter. Dan begint er een serieus stukje opname, hij blaast twee keer als de scène uit is. Na die eerste „stoot" valt er een verbijsterende stilte, na de twee laatste stoten breekt het rumoer met hernieuwe kracht los. Rudi Meyer roept: „Er moet politie komen." Een alarmerende kreet, die slechts betekent, dat er tijdens de opname het verwijderde rumoer van een de studio passerende auto te horen is geweest en dat de plaatselijke politie, met welke een mooie regeling is getroffen, even ter assistentie moet worden geroepen om het verkeer tegen te houden. Rudi Meyer roept dus: „Er moet politie komen." Hij gaat weg, keert even later terug en zegt glimmend van voldoening: „Er zijn twee agenten, Wáár is mijn toeter." „Gut, Rudi zijn toeter," zegt Andrea Domburg, die ook een rol speelt in de film en die geschminkt en wel zit te wachten totdat zij over enige uren aan de beurt komt, geagiteerd. Door wie en hoe die toeter uit de verrukkelijke chaos wordt opgevist weet niemand, feit is, dat Rudi Meyer even later weer helemaal compleet is met brede glimlach en toeter.

Wij zullen trachten U de gang van zaken bij de opname van een scène te schetsen. Stel U dus voor het décor van

Bert Haanstra en zijn cameraman v. d. Enden.

Filmen in Giethoorn

een knus, klassiek dorps kruideniers-winkeltje. Herbert Joeks, die de rol vervult van Koendering, de kruidenier, staat achter de toonbank en werpt stoïcijnse blikken op het hevige gedrang van cameramensen, geluidstechnici en „bouwers" rond hem héén. Bernard Droog — in de film Krijns, een caféhouder — staat ook ergens gereed met twee busjes verf in de hand. Hij moet straks „in". Dat wil zeggen: hij moet op de toonbank toelopen, de twee bussen er op deponeren en zeggen:

„Hier heb ik wat verf voor je boot; het is goéie."

Meer niet. Als de tijd gekomen is wordt er „droog" gerepeteerd, niet „echt" opgenomen dus. Bernard Droog loopt in, zet de bussen op tafel en zegt:

„Hier heb ik wat verf voor je boot; 't is goeie." Bert Haanstra kijkt inmiddels achteloos, verveeld bijna, toe. Maar hij zegt:

„Die busjes staan te dicht bij elkaar. Over." Bernard Droog gaat terug komt weer in en zegt: „Hier heb ik wat verf voor je boot; 't is goeie." Haanstra. „Die busjes staan te ver van elkaar af. Over." Bernard Droog gaat terug, komt weer in en zegt:

„Hier heb ik wat verf voor je boot; 't is goeie" Haanstra: „Je ging met je ogen even zoó, weet je. Dat kan niet. Over."

Bernard Droog gaat dus weer terug en hij komt weer in ook.

Dan gaat het echt gebeuren. Een jongen houdt een met krijt beschreven bordje op en roept: „Scène 91 eerste maal." Rudi Meyer toetert. E. is het even stil. Bernard Droog komt in, zet de bussen op de toonbank en zegt: „Hier heb ik wat verf voor je boot 't is goeie." Nou, dat is dan dat. Het ging best. Maar even later vangen wij een achteloos gevoerd gesprekje op tussen Bert Haanstra en Bernard Droog

„Wat zou je hiervan denken: „Hier heb ik wat verf voor je boot; 't is góeie," zegt Haanstra. Bernard Droog mompelt het hem na:

„Hier heb ik wat verf voor je boot; 't is góeie." Hij peinst even, proeft de woorden op zijn tong en zegt: „Verdomd, je hebt gelijk; dat is 't. Doen we het nog eens over?"

„Ja," zegt Haanstra. „Maar wacht even. Haal eens een Gieter."

„Een Gieter!" roept Meyer. Maar niemand hoort hem. Daarom gaat hij zelf maar even en hij keert terug met een blozende jongeman. „Hier is een Gieter," zegt hij. Haanstra beziet de jongeling met zijn ietwat languissante blik en vraagt minzaam:

„Wil jij eens zeggen: Hier heb ik wat verf voor je boot; 't is goeie."

De jongen barst los in onvervalst niet weer te geven Gieters.

„Nee," zegt Haanstra rustig „géén Gieters, Hollands op zijn Gieters." De Gieterse knaap zegt de zin en gaat stralend af. Hij heeft méégeholpen.

„Heb je het gehoord?" vraagt Haanstra aan Droog.

„Jazeker," is het antwoord „We doen het nog eens over."

„We doen het nog eens over," lispelt Haanstra. Enige tijd daarna komt Bernard Droog dus weer in. „Actie." Als Meyer twee keer heeft getoeterd zegt de regisseur tevreden: „Zo was het uitstekend." Er zijn uren verstreken. Er zijn enige seconden film opgenomen.

Als wij buiten komen staat een struise agent van de Rijkspolitie auto's tetegen te houden. Want men staat er in Giethoorn op, dat „Fanfare" een vlekkeloze film wordt. Als wij hem passeren zegt hij op wijze toon tegen ons:

„Er gebeurt in Giethoorn meer dan de meeste mensen denken."

Dat is zo. U kunt het straks zélf op de film zien. Als U het ons vraagt moet het een mooi, menselijk geheel worden. En let U dan maar eens op de scène met die verfbussen in het winkeltje van Koendering. Als zij tenminste méé gaat.

Russische danseres in Brussel een dievegge

Brussel. — Leden van het Russische Bolsjoi-ballet hebben verklaard dat de danseres Olga Lepetsjinskaja het slachtoffer moet zijn geworden van een provocatie. Er moet een samenzwering van Belgen zijn geweest, zo menen zij, die de artikelen die men in het Brusselse warenhuis in haar tas vond, daarin hebben gestopt.

De leider van het Bolsjoi-orkest zei, dat Olga, een echte dame en bovendien vrij rijk, nooit zo'n dwaze diefstal zou plegen.

Van niet-officiële zijde is later vernomen, dat er geen vervolging tegen de Russische danseres wordt ingesteld.

De directeur van het Bolsjoi-theater verklaarde zondag, dat de hele kwestie een misverstand was. In Rusland is het de gewoonte dat men uit een winkel goederen mee naar buiten neemt om ze bij daglicht te kunnen zien. Dat had Olga Lepetsjinskaja ook willen doen met de handschoenen en de paraplu die zij in haar tas had gestoken zonder te betalen.

Na zijn missie in Beyrouth te hebben volbracht, is Dag Hammarskjoeld weer vertrokken naar New York. Foto: „meneer H". zoals de secretaris-generaal in de wandeling wordt genoemd, schudt bij zijn vertrek de hand van de president der Libanese Republiek, Camille Chamoun.

Moderne VIKINGS op Atlantische Oceaan

New York. — Een ware regen van Confetti en Serpentines daalde als begroeting van duizenden juichende Newyorkers op zeven Vikings-uit-de twintigste-eeuw neer, die aan het eind van een unieke reis over de Atlantische Oceaan in triomf over Broadway reden. De zeven genoten een onthaal zoals slechts weinigen in New York hebben gekend.

De ondernemende Noren onder kapitein Thorvald Lihaug hebben de reis van Bergen uit gemaakt op een houten Vikingschip, dat een getrouwe copy is van een vaartuig zoals de grote Vikingleider Leif Ericsson duizend jaar geleden bevoer. Drie weken lang hadden de mannen storm en ontij op de oceaan getrotseerd en hun schip was dan ook danig gehavend toen het donderdag de Amerikaanse kust bereikte. Het miste het roer, de tuigage en de navigatie-...

Het hele avontuur was eigenlijk het antwoord op een uitdaging van filmspeler Kirk Douglas, die de zeewaardigheid van het schip — dat voor de film „De Vikings" was gebouwd — in twijfel had getrokken.

In de weddenschap ging het erom aan te tonen dat het schip de oceaan over kan steken. Voor elke dag dat men eerder in Amerika zou aankomen dan zaterdag 28 juni zou de Noorse vereniging voor oorlogsinvaliden 1000 dollar krijgen. Met de inzet van 5000 krijgt de Noorse organisatie dus 70000 dollar.

—:—

Moskou. — Er is in de Sowjet-Unie een nieuw verkeersvliegtuig gebouwd, dat honderd passagiers kan vervoeren en zowel op het land als op het water kan landen, aldus heeft het Russische persbureau, Tass., gemeld.

—DE ROTS—

CURACAO

H. Missen op ZONDAG:

Santa Anna ...... 5.00, 7.00, 8.00 en 9.00
Pietermaai ...... 5.00, 7.00, 8.00 en 9.00
Santa Familia .. 5.00 6.30, 7.45 en 9.00 uur
Coromoto .... 5.00, 7.15, en 8.30
Wishi .... 5.00, 6.30, en 8.00 .... Tevens avondmis om 19.00
Santa Maria ...... 5.00, 6.30, en 8.00 .... Tevens avondmis om 19.00
Jan Doret .... 5.00, en 8.30.
Suffisant .... 5.00, 7.00, en 9.00 .... Tevens avondmis om 19.00
Groot Kwartier .. 5.00, 7.15, en 8.30
Janwé .... 5.00, en 8.00. .... Tevens avondmis om 19.00
... Rosa ...... 5.00, 7.00, 8.00 en 9.00 Tevens avondmis om 19.00
Westpunt .... 5.00, en 8.30.
.... en 8.00
Steenrijk .... 5.30, 7.30, en 8.30

Preek in de NEDERLANDSE taal:
iedere zondag: S. Anna om 9 uur
Pietermaai om 8 en 9 uur
Groot Kwartier om 8.30 uur
Janwé om 8 uur
Sta Rosa om 9 uur
de 2e en 4e zondag van iedere maand op S. Familia

N.B.: **CRECHE:** Op Sta Rosa kunt u tijdens de H.H. Missen van 7, 8 en 9 uur uw kleine kinderen bij de Eerw. Zusters in bewaring geven.

H. Missen in de week:

Santa Anna: 6.00, 6.30 en 7.30
Pietermaai: 5.30, 6.00, en 6.30 (zaterdag 7.00 i.p.v. 5.30)
Santa Familia: 6.00, 6.30 en 7.00
Coromoto: 6.30 (op zaterdag om 7.15)
Wishi: 6.15 en 7.00 (woensdag om 7.30)
S. Maria: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00; woensdag geen 6.00)
Jan Doret: 6.30 (zaterdag 7.00)
Suffisant: 6.00 (zaterdag 7.00)
Groot Kwartier: 6.00 en 6.30 (woensdag 7.45)
Janwé: 6.30 (zaterdag 7.00)
Santa Rosa: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00)
Westpunt: 6.00 (zaterdag 6.30).
Soto: 6.30 (zaterdag 7.00).
Steenrijk: 6.00, 6.30 (zaterdag 7.00).

ARUBA

H. Missen op ZONDAG:

Playa: 5.00, 6.30, 7.30 en 8.30 ...... tevens om 19.00 Avondmis
San Nicolas: 5.00, 6.15, 7.30 en 8.30 ...... tevens om 17.00 Avondmis.

H. Missen in de week:

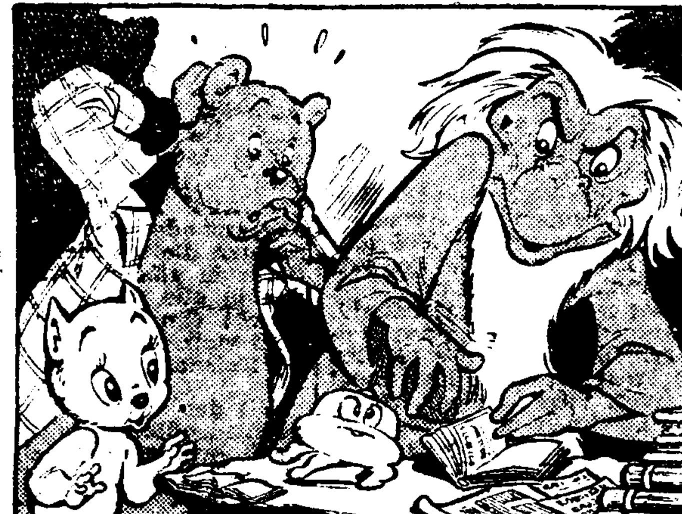
Playa: 6.00, 6.30 en 7.00
San Nicolas: 6.00, 6.30 en 7.00.

Preek in de NEDERLANDSE taal:
Playa: iedere eerste zondag van de maand in de Avondmis om 19.00.
San Nicolas: de eerste zondag van de maand om 8.30.

TOM POES en het Stenenbeen-Probleem

3201. „Men ziet zo dikwijls, dat men allerlei kwalen door garstig gepraat tracht te genezen", zei de kluizenaar. „Ik heb daar een aardige verzameling van aangelegd. Komt U maar eens mee, dan zal ik hem U tonen".

Hij ging Tom Poes en heer Ollie voor naar zijn grot en wees naar enkele planken, die hij langs de wanden bevestigd had. Er lagen vele soorten drukwerk op en daar trok hij met een dun lachje een boekwerkje uit.

„Een agenda voor zakenlieden", sprak hij. „Het is bekend, dat die vaak aan hartverkommering lijden of vlekken op de breinwand vertonen. Welnu, dat tracht men dan te genezen door opwekkingen als deze: „Lach tegen de wereld en de wereld lacht tegen U., of: „Beleefdheid kost niets en koopt alles."

Hij keek afwachtend rond, maar zijn toehoorders zwegen.

Alleen het praatlopertje murmelde:" Beleefd zijn is prettig. Het is heerlijk om beleefd te zijn en te lachen. O, was is het fijn, als iedereen lacht".

„Hm", hernam de grijsaard. „Dan heb ik hier ook nog een aardige collectie kalenders met leuke spreuken voor iedere dag. Die geven steun aan ongeoefende denkers; hoor maar: „Wijsheid is voor de ziel, wat gezondheid is voor het lichaam".

„Wijsheid is prettig", begon het praatlopertje. Doch nu betrok het gelaat van de oude plotseling en met een klap zette hij het apparaatje naast de andere curiosa.

„Genoeg", zei hij.„Dit ding is verbluffender dan alles wat ik heb. I zal het houden, zodat we ons ongestoord aan de genezing van Uw stenevoeten kunnen wijden".

ERIC DE NOORMAN — DE GROTE BESLISSING

12—40 Nadat Aranrods verontwaardiging een beetje is gezakt, bezint ze zich op de vijandige sfeer tussen de twee jonge mannen en Erwins dreigende houding, toen ze hen verliet.

Bezorgd vraagt ze zich af wat die twee van plan zijn. „Ik moet maar eens met Eric gaan praten, voor ze elkaar het andere oog ook nog dichtslaan", mompelt ze voor zich heen.

Intussen zijn Erwin en Axe op een open plek in het woud aangekomen. Erwin staat plotseling stil en Axe volgt zijn voorbeeld. Kalm kruist hij de armen over de borst en deze afwachtende houding jaagt Erwin, die toch al staat te trappelen van kwaadheid, nog meer in het harnas. „Wat sta je daar nu", schreeuwt hij, opgewonden met zijn armen zwaaiend.

„Kom op en vecht het uit". Langzamerhand wordt het Axe nu toch te gek en begint ook hij zijn kalmte te verliezen. Hij laat zijn armen zakken en terwijl een fel rood hem naar de kaken schiet, valt hij uit:

„Nu verveel je me met je geschetter. Goed, je zult je zin hebben, schreeuwlelijk! Het komt alleen, omdat je niet kunt uitstaan, dat ik goede maatjes ben met koningin Aranrod". Wild gebarend staan de twee kemphanen tegenover elkaar. In de stilte van het bos zijn alleen hun kijvende stemmen te horen. Doch er zijn twee paar ogen, die de beide jongemannen uit de verte reeds enige tijd gadeslaan. Ruige rabauwen met ongure gezichten. De ene fluistert zijn makker iets toe en langzaam sluipen zij naderbij.

De Balzacs monnikenleven „in de letterkunde"

(Van een letterkundige medewerker)

Bij de Éditions du Seuil zijn in de reeks „Ecrivains de toujours" reeds een veertigtal titels verschenen. Deze serie is begonnen met Victor Hugo en tot de laatst verschenen deeltjes behoort het boek dat aan Honoré de Balzac is gewijd. Men kan deze uitgaven bezwaarlijk genoeg loven. De uitgever heeft eenvoudig de grootste autoriteit over de schrijver die hij in de reeks onsterfelijken wilde opnemen, gezocht en hem gevraagd de betreffende auteur uit zijn werken te beschrijven. Bij Balzac is dat Gaëtan Picon, die zich op meesterlijke wijze van zijn taak gekweten heeft. Met een haast beklemmende speurzin heeft hij uit het immense oeuvre van Balzac die regels, die gezegden, die beschouwingen en brieven gelicht die het genie op zo volledig mogelijke wijze uit zijn werken doen opdoemen. Gaëtan Picon heeft zich allereerst afgevraagd: hoe zag Balzac er uit? Hoe hebben zijn tijdgenoten hem gezien? Wat was het voor een man? Bestaat hij eigenlijk wel als gewoon mens of is hij zo schuil gegaan in zijn werk dat hij daarin veel feller, eerlijker en completer geleefd heeft dan in zijn dagelijkse doening? Met voortdurend gespitste aandacht heeft Picon zich in de talloze romans en vertellingen verdiept, zich voortdurend afvragend: is hier het masker van de personage zó dun dat we de lijflijke trekken van het genie Balzac erdoorheen kunnen zien? Heeft hij hier of misschien dáár de kleuren van zijn eigen persoonlijkheid, zijn eigen bevindingen zo vermengd dat we mogen concluderen dat de mens Balzac in zijn schepping overduidelijk te zien is en waar te nemen?

Natuurlijk: er komt niet uit de kruik dan wat er in is, zei Boutens, maar het determineren heeft Gaëtan Picon op meesterlijke wijze op zich genomen. Hij heeft allereerst geconstateerd dat er veel grote schrijvers zijn die superieur zijn aan hun werk. Flaubert was belangrijker dan zijn romans, Paul Valéry als persoon zeker imponerender dan het spoor dat hij heeft achtergelaten. Dostojefski en Tolstoi hebben hun levenswaarheid op dezelfde wijze geleefd als hun personages en geheel de persoonlijkheid van Goethe is te puren uit één frase van zijn gesprekken met Eckermann. Met een aan het wonder grenzende genialiteit heeft Balzac honderdtallen metamorfoses van zichzelf tot stand gebracht en in de gedaanteverwisselingen heeft hij merkwaardig gevoelige als mens een diepte van gevoel en een hoogte van schouwing bereikt die Monsieur Honoré de Balzac „an und für sich" zelf als een verbazingwekkend schouwspel moet hebben ondervonden. Schreef hij niet in november 1838 aan Clara Maffei: Entre nous je ne suis pas profond, mais très épais?

Toegerust met een ijzeren gezondheid, met een lichaam dat hem in staat stelde op pantagruelistische wijze te eten en te drinken, met een ware hartstocht voor goud, zilver, vrouwen, eer, roem, reputatie, titels, wijnen en spijzen was hij een genieter, zoals de mensheid zelden heeft voortgebracht. Het wonder wilde dat Balzac al heel vroeg voelde geroepen te zijn. Veel vroeger dan die andere genieter, dat andere Franse genie, die terwijl hij glimlachend onbeduidende praatjes en sociabele conversatie hield in de Parijse salons, op een gegeven moment heel zeker wist dat hij een literaire monnikspij moest aantrekken en de wereld, de „monde-monde" waarop hij zo verzot was, vaarwel moest zeggen. Deze heette Marcel Proust. Balzac had eenzelfde roeping. Hij trok er zelfs een echte pij bij aan. Een pij van termolama, die hij verheerlijkt in een brief aan Laure Surville op een wijze als alleen maar een poëtische monnik kan doen in zijn noviciaat. Zoals Proust haakte naar de „monde", zo trok het burgerhart van Balzac, die niet kon nalaten het woordje „de" voor zijn naam te plaatsen om die belangrijker te doen klinken, naar „les gens comme il faut". Het is om te lachen te bedenken dat dit genie, dat als een kathedraal uitsteekt boven zijn politieke en sociale tijdgenoten, alles heeft gedaan om bij de zogenaamd belangrijke lieden in het gevlij te komen. Hoe zonderling te bedenken dat ook Proust het gezeur van oude gravinnen en het gebabbel van seniele senatoren verdragen heeft met een glimlach en een gepast antwoord omdat hij zo graag in hun gezelschap wilde worden gezien, terwijl hij evenals Balzac zich van zijn eigen grote waarde terdege bewust was. Er zou een studie te schrijven zijn over deze merkwaardige tendens bij genieën, die hun tijd ver vooruit zijn of minstens tot de allergrootsten van hun tijd, zelfs somtijds van de historie, behoren. Wie bladert niet stomverbaasd de brieven van Mozart door, die blijk geven van een allerakeligste burgerlijkheid gelardeerd met vieze, platte grapjes die men nauwelijks durft te publiceren?

Balzac is, als Marcel Proust, „in de letterkunde gegaan", zoals een man die God geheel wil beminnen, in een klooster. Bij beiden moest hun levensgraagte, hun verliefd-zijn op alle menselijke genietingen, wijken voor die roeping, die hen geheel verslond. Op een bepaald moment bestond er voor deze beiden niets anders dan het werk, dat zij op bepaalde ogenblikken hebben vervloekt.

„Als ik niet schrijf aan mijn boeken, denk ik aan de intriges voor die boeken en als ik niet denk aan die intriges en niet schrijf, moet ik drukproeven corrigeren. Dat is mijn hele leven. Ik heb nu al een hele maand mijn schrijftafel niet verlaten, waaraan ik mijn leven als een alchimist in goud probeer om te zetten. (Aan Zulma, 1832)." Er is wel nooit een schrijver geweest die harder gewerkt heeft dan Honoré de Balzac. Zelfs de volkomen manische George Sand heeft zulk een werkdrift niet gekend. Een dag van Balzac had de volgende inhoud: Ik ga om zes uur 's avonds naar bed net als de kippen; om één uur 's nachts word ik gewekt, dan werk ik tot acht uur 's morgens; om acht uur ga ik dan een uur of anderhalf slapen; dan eet ik een kleinigheidje of drink een kop zwarte koffie, dan span ik mezelf weer voor de werkwagen tot vier uur 's middags; dan ontvang ik bezoek, ik neem een bad of ik ga even uit en na het eten ga ik naar bed.

Een monnikenleven, met nachtkoor en al.... Balzac was zich terdege bewust van dat geheimzinnige dat hem tot zulk een leven gedreven heeft. „De kunstenaar", zo zegt hij, „behoort niet aan zichzelf. Hij is de speelbal van een buitengemeen grillige kracht". Hij fungeert als het ware voor medium van die kracht waaraan niet te ontkomen valt. Onderwijl denkt Balzac slechts aan macht, aan eer en glorie. Hij weet dat gezelschappelijke bezigheden dat werk afbreuk zullen doen en toch trekken zij hem aan „als Sint Helena, Napoleon". Gekluisterd aan zijn schrijftafel wordt hij verliefd op het verliefd-zijn, bemint hij het beminnen. Als hij al een groot deel van de giganteske „Comédie Humaine" geschreven heeft, wordt hij, als het ware een ogenblik wakker en vraagt zich af wat hij nog schrijven moet om zijn oeuvre een zin te geven en dat monument niet achter te laten in „un état inexplicable". Zijn brein, zijn gezondheid lijdt zwaar onder dat mediumschap. Vaak haat hij dat werk, de romans en vooral de romans die eisen afgemaakt te worden. Hij is er aan ten onder gegaan. Vooral daar hij op latere leeftijd eindelijk de liefde vindt, die hij als ideaal beschouwt. Deze zal hem namelijk als schrijver de nekslag geven. „De liefde van een vrouw heeft tot effect dat de Muze zich verwijdert en nekt de brutale, sterke kracht van de arbeider!" Alleen de moed houdt hem nog staande. Hoe merkwaardig dat deze man die voorbestemd scheen om de liefde in alle hartstocht ideaal te beleven in alle werken de ondermijnende kracht van de liefde in het volle daglicht stelt. De liefde eindigt altijd slecht bij Balzac.

Portretstudie van Auguste Rodin: Honoré de Balzac.

Dit genie heeft het leven, het gewone menselijke leven, getransponeerd en heeft ermee gespeeld. Stendhal heeft zichzelf „beschreven". Benjamin Constant en Marcel Proust hebben naar zichzelf geluisterd en tekenden dat wat zij hoorden op; Flaubert en Tolstoi poogden zichzelf in hun werken te vergeten; Dostojefski heeft zichzelf in zijn werk gevonden. Maar Balzac is de roman in alle volledigheid. Hij heeft gepoogd dat wat hij was te idealiseren: Daniel d'Arthez uit „La Princesse de Cadignan", die geniaal is, maar wijs, een hardnekkig scheppende arbeider, die lang zal leven en alle verlangens weet te weerstaan. Hij is dat wonder: de man van de daad en de denker ineen. Hoe vaak heeft Balzac onder verschillende vormen niet beschreven hoe de vader zijn zoon doodt, de schepper en zijn schepping elkander verslinden? En wij moeten het wel eens zijn met de talentvolle schrijver van „Balzac par lui-même", Gaëtan Picon: ieder personage van Balzac is de dubbelganger van zijn schepper. Toch maakte Balzac zelf onderscheid. Hij geeft heel duidelijk in de Voorrede tot het „Cabinet des Antiques" het verschil tussen twee soorten sujetten: de secundaire persoonlijkheden, die verzonnen kunnen worden door een schrijver en de „personnages épiques", die hij noemt: tot mens geworden gevoelens van de auteur. De laatsten zijn de ware dubbelgangers.

De „Comédie Humaine" heeft niet minder dan 89 titels. Balzac is niet ouder geworden dan één-en-vijftig jaar. Op zijn één-en-twintigste begon hij te publiceren. In dertig jaar tijds heeft Balzac gepoogd de menselijke comedie te beschrijven die God op aarde laat spelen. Picon komt in zijn fraaie met prachtige foto's verluchte boek tot een merkwaardige uitspraak: „Balzac heeft in God geloofd, maar hij heeft Hem niet bemind. Hij heeft niet tot God willen gaan om in Hem te verzinken om zo aan Zijn geheimen deel te hebben. Balzac heeft gepoogd de plaats in te nemen van God; God te vernietigen. De hoop die de dood inhoudt, heeft Balzac nooit gekend. Daarom is zijn oeuvre „une victoire imaginaire, parodique", vandaar ook de minachting die Balzac van tijd tot tijd voor zijn werk voelde.

Wij behoeven deze conclusie niet te onderschrijven om „Balzac par lui-même" door Gaëtan Picon een prachtig boek te vinden.

Klassieke muziek op de plaat

Pianowerk van Granados, Dohnany, Schumann en Beethoven

De jongst verschenen opname van Eduard van Beinum en het Concertgebouw-Orkest is de 25-cm Philips G 05319 R, bevattende Brahms' Altrapsodie, waaraan naar vaste traditie medewerkt de Kon. Mannenzangvereniging „Apollo", maar waarin een nieuwe altsoliste verschijnt: Aafje Heynis, nog niet lang geleden aan het zangersfirmament verschenen en zonder twijfel met een aanzienlijke toekomst voor zich. Zij is een bijzonder consciëntieus zangeres, gelijk zij ook ten duidelijkste demonstreert aan de keerzijde van de plaat in Brahms' „Vier ernste Gesänge", met pianobegeleiding van Johan v.d. Boogert. Aafje Heynis is een uitermate ernstige zangeres, maar juist daarom moet zij voor twee dingen oppassen: Hollandse vocalisten neigen altijd tot plechtstatigheid. Hollandse alten doen dit inzonderheid. De ware kunstenaarspersoonlijkheid, die men voor alles zou willen tegenkomen, heb ik bij het luisteren naar deze platen nog niet ontmoet. Zij zingt eigenlijk alles op dezelfde manier, n.l. plechtig en „gehoben" en zij maakt ruimschoots gebruik van aandoenlijke zwellinkjes en trillinkjes in de toonvorming, speciaal in de aanzetting van de adem, ongetwijfeld omdat zij meent, dat dit gevoelvol is. Het is in werkelijkheid niets anders dan een buiten de cantabiliteit vallende truc, die vele Hollandse vocalisten eigen is en hen belet in voldoende mate door te dringen tot de kunst van de eindeloze nuanceringen van de klank, die de eentonige niet ter zake doende gevoelvolheid verdrijft. Dat te leren is eigenlijk al wat Aafje Heynis maar behoeft om een groot zangeres te worden. „Apollo" is natuurlijk in de Altrapsodie fluwelig van klank als altijd en het geheel wordt door van Beinum geleid in een gedempte, mysterieuze toon en in soepele lijnen.

Uit een serie pianoplaten, die hier verder ter sprake komt, kies ik naar mijn en vermoedelijk naar veler persoonlijke voorkeur allereerst de onachterhaalbare grote muzikant, die Robert Casadesus is. Hij heeft ditmaal voor Philips A 01324 L gespeeld twee van Schumann's hoofdwerken: Carnaval en de Etudes symphoniques. Casadesus' veelzijdigheid is een van zijn meest bijzondere attrakties.

De Duitse romantiek in haar verschillende staten heeft in hem een van haar beste vertolkers gevonden. Hij staat niet alleen boven zijn instrument uit, maar evenzeer boven de stijlen en de nationaliteiten. Wat hij aanraakt, openbaart zijn pure muziekwezen. Dit manifesteert zich al heel indrukwekkend in de Etudes symphoniques in hun rijke vermenging van klankweelde, virtuositeit en diep muzikaal denken. In „Carnaval" treft Casadesus al deze geestrijke genrestukken met zijn spitse Gallische geest tot in het hart en het gaat nooit ten koste van de strikt muzikale behandeling van de tekst. Ook hier is het weer pure muziek, waarin alle menigvuldige gemoedsbewegingen van de dichter spreken.

Er zijn voorts twee Beethoven-opnamen. DGG introduceert op LPM 18456 een nog niet zo heel bekende pianist, Helmut Roloff, die buitengewoon fraai uitgebalanceerd en gaaf pianospel laat genieten in Beethovens weinig gehoorde Fünfzehn Variationen mit Fuge in Es op. 35, bijgenaamd de „Eroica"-variaties.

Op Columbia CX 1498 speelt Walter Gieseking twee van Beethovens Sonaten, n.l. in D op. 10 no. 3 en in Bes op. 22, waarvan de laatste stellig de belangrijkste is, doordat haar evenwichtige, forse structuur duidelijk aangeeft hoe ver Beethoven in weinige jaren was geëvolueerd sedert hij de zeer onevenwichtige en ook wel eens ietwat rethorische Sonate op. 10 nr. 3 schreef, al doet hij daarmee dan ook al een koene greep. Gieseking schijnt dat ook zo verstaan te hebben. De laatstgenoemde sonate speelt hij aanzienlijk minder geïnteresseerd, soms rammelend snel, dan op. 22, die hij imponerend door eenvoudige klaarte tot ontwikkeling laat komen.

Een opname, die de liefhebbers een heel bijzonder genoegen zal doen is die van Eduardo del Pueyo, die voor Philips A 00389 L de complete serie van Granados' „Goyescas" heeft gespeeld, de pianostukken, die hij op een lichte intrige-draad heeft ontworpen naar schilderijen van Goya. Het is verrukkelijke muziek in haar breed elaborerende fantasie, haar rijke melodische invallen en haar petillante ritmiek, muziek van de meest verscheiden poëtische stemmingen, maar moeilijk vloeiend en spannend te spelen, omdat de stukken zeer ingewikkeld en druk geschreven zijn. Als men dat niet uit de noten weet, zal men het aan het spel van deze meesterlijke pianist niet horen. Het levert een niet aflatende vreugde op te horen hoe gloedvol en rijk geschakeerd hij

CRANADOS

musiceert, terwijl hij in wezen toch heel eenvoudig op het samenspel van ritme en melodie is afgestemd.

His Master's Voice zond mij twee platen (ALP 1552 en 1553), waarvoor Ernst von Dohnanyi een reeks van zijn eigen werken heeft gespeeld. Men mag daaruit afleiden, dat de papieren van de dirigent-pianist-componist in de Verenigde Staten hoog genoteerd staan, vermoedelijk omdat men hem daar beter kent dan wij in Europa en men levendiger indrukken heeft van zijn beminnelijke en briljante muzikanteske gaven. Zijn composities zijn in de voornaamste plaats bepaald door het feit, dat Dohnanyi een uitvoerend musicus is, die nog als in oude tijden in staat is zijn eigen muziek te schrijven, in die zin, dat hij muziek maakt, die hemzelf als uitvoerder ligt. Zij wordt niet getypeerd door de kenmerken van grote persoonlijkheid, zij is niet baanbrekend noch diepgravend. Zij zoekt haar gegevens in romantische en laat-romantische stijlen en voegt die tot een smaakvol geheel aaneen. Zo hoort men een suite van karakterstukken „Winterreigen" geheten, voorts de Suite in the Olden Style, een Pavane met variaties, een bewerking van Schuberts „Valses nobles", de „Six piano pièces" op. 41 en nog verschillende losse stukken, waarin Dohnanyi veelal op cosmopolitische manier tribuut betaalt aan de muziek van zijn geboorteland, de Tsjechische zijde van Hongarije. De componist speelt ze zelf met heel het kleurrijke toucher waarom zijn pianistiek beroemd is

MOBACH

Zeeuwsch-Vlaanderen het „Oost-Pruisen" voor Nederland

(Van een medewerker in Nederland)

De Poolse corridor, de altoos smeulende lont aan het kruitvat van Oost-Europa, is van de kaart verdwenen, vele jaren alweer historie. Toch kwam zij ons plotseling in de gedachte, toen wij een dezer dagen voor het station Breda in de autobus stapten, die sinds de watersnoodramp van 1953 een directe verbinding onderhoudt tussen Breda en Zeeuwsch-Vlaanderen. Over Belgisch grondgebied, via Antwerpen en St. Niklaas. De bus mag zonder formaliteiten de grens passeren. In België wordt nergens gestopt. Er mag ook niemand in- of uitstappen. Een pas of toeristenkaart is niet vereist. Even voor de bus vertrekt nemen voorin twee marechaussee's plaats. Hun taak is toe te zien, dat alles volgens voorschrift verloopt, geen passagier clandestien de bus verlaat of binnenkomt, geen pakjes onderweg worden afgegeven. Precies zó reden tussen de twee oorlogen met bewaking van militaire politie de verzegelde treinen van Duitsland door de Corridor, dus over Pools gebied, naar het sinds Versailles van de rest van het land afgesneden Oost-Pruisen. De positie van Zeeuwsch-Vlaanderen ten opzichte van Nederland is inderdaad met die van het toenmalig Oost-Pruisen te vergelijken. Alleen over het water kan men er komen dan wel via het buitenland, dat ook hier het betrokken gebied aan alle kanten omsluit. Er is echter één praktisch en psychologisch verschil: het geïsoleerde Oost-Pruisen was juist om zijn delicate positie de oogappel van het Rijk, verwend zou men mogen zeggen met tal van faciliteiten, de verhouding tot Zeeuwsch-Vlaanderen daarentegen is bij ons zo nuchter mogelijk, zonder een greintje dieper begrip.

Reinaert de Vos, voor de Gentse poort te Hulst, kijkt ostentatief naar het Noorden. Maar zal hij straks de blik afwenden, terug naar het Soete Land van Waas, naar Vlaanderen, naar België?

Delicate situatie vraagt begrip

Wij hadden de bus, die 's avonds om 18.42 van het station Breda vertrekt. Zij zat op een weekse avond behoorlijk vol. Vóór de grens konden nog onderweg passagiers instappen, na slechts een moment oponthoud te Wuustwezel de douane gepasseerd, werd met flinke snelheid doorgereden, zonder stoppen in één ruk, tot wederom de grens bij Kapellebrug: Zeeuwsch-Vlaanderen. Een afwisselend traject met de overdaad van bloeiende rhododendrons in tuin en park langs de weg naar Antwerpen, de voorsteden, de tunnel naar St.-Anneke, het Soete Land van Waas, het enorme, monumentale marktplein van St.-Niklaas, de aardige straatdorpen, stuk voor stuk vol heugenis aan het Reinaert-epos: het is of de schim van de rossige schelm telkens voor de bus langs schiet. Over de grens bij Kapellebrug verdwijnen de marechaussees uit de bus, beginnen ook de passagiers op hun bestemming uit te stappen. Om 20.19 stond Reinaert ons op te wachten te Hulst voor de Gentse poort, waar zijn stad hem met een monument heeft vereerd. De bus rijdt verder, Sluiskil als eindpunt.

Gaat tot zover de vergelijking tussen destijds de verzegelde treinen in de Poolse corridor en de door marechaussees bewaakte bussen van Breda naar Sluiskil, er is in de situatie een belangrijk onderscheid. Was Polen voor Oost-Pruisen niet alleen vreemd, maar ronduit vijandig gebied, België is meer dan ooit met ons bevriend en bovendien economisch en cultureel sterk met Zeeuwsch-Vlaanderen verbonden. Het Reinaertspad kent geen grens bij Kapellebrug. Uilenspiegel en Nele, te Damme aan het Zwin geboren, konden vrijelijk de weg gaan naar Sluis, zonder paspoort, zonder toeristenkaart, zonder eenzelvigheidsbewijs. Hulst, nog net vóór Munster door Frederik Hendrik veroverd, bleef een Vlaamse stad, zoals geheel de streek rondom een Vlaamse inslag behield. En hoe verschillend is het entree van het Noorden of Zuiden uit, komende van Noord-Nederland dan wel van Vlaanderen. Vooral via de kortste weg: Kruiningen-Perkpolder. Open en bloot, nuchter en kil, bijkans onherbergzaam is de sfeer als men op het perron staat van Kruiningen-Yerseke dan wel met de auto de veerhaven nadert. De Schelde, onder omstandigheden bar en boos, ligt daar als een barrière: wachten, soms heel lang en bij alle weer en wind varen. Uit het Zuiden echter brengt men het vertier, de levenslust en gezelligheid mee, uit de eerste hand, van Antwerpen, St.-Niklaas, Gent, heel het welige Vlaamse land.

Is het wonder, dat, al mag de annexatiegedachte van na de eerste wereldoorlog politiek dood en begraven zijn, Reinaert voor de poort te Hulst de blik naar het Noorden wenden, de aantrekkingskracht van Vlaanderen, van België op dit griezelig geïsoleerde hoekje Nederland — met Nieuw Guinea ons laatste overzeese gebiedsdeel — enorm sterk is en in de sfeer van Benelux nog steeds groeit. Dit geldt in hoge mate voor Oostelijk Zeeuwsch-Vlaanderen, maar ook voor het westen, dat sinds de vorige eeuw een sterke immigratie heeft gekend van Vlaamse landbouwers, welke in het bijzonder de grensgemeenten hun Vlaams-Katholiek karakter gaf. Verder is er een wisselwerking van Belgische arbeiders, die in Zeeuwsch-Vlaamse industrieën en van mensen uit de streek, die in België werken, met tal van huwelijken over en weer. Economisch geografisch is Zeeuwsch-Vlaanderen veel sterker op België dan op Nederland geïntegreerd.

Zo dankt het aan Gent de Kanaalzone, aan St.-Niklaas de klompen- en textielnijverheid van Hulst. De cokesfabriek is van oorsprong Belgisch-Frans, de stikstoffenfabriek gesticht met Belgisch-Italiaans kapitaal. Belgische vluchtelingen in de eerste wereldoorlog gaven het aanzien aan de vlasindustrie van Hulst, St.-Jansteen en Koewacht. De vlasbouw bleef op België georiënteerd. De meubel- en houtwarenfabrieken van westelijk Zeeuwsch-Vlaanderen hebben hun voornaamste afzet eveneens in België. Een belangrijk percentage van de grond is buitenlands bezit, voor een groot deel Belgisch en Frans, in de grensgemeenten zoals IJzendijke, tot bijna een derde, in Overslag zelfs twee derden. Er is dus een sterke verbondenheid met het zuiden, voor de oudere centra als Oostburg, Sluis en Hulst reeds daterend van lang voor de Hervorming, maar evenzeer in de jongere gebieden. Het intensief toeristenverkeer van België uit werkt dit nog verder in de hand, evenals het toenemend cultureel contact, zoals bij de jaarlijkse Mattheus Passie in de St.-Willibrordus Basiliek te Hulst, de Reinaert-manifestaties enz.

Men mag niet zeggen, dat Nederland Zeeuwsch-Vlaanderen achter stelt of verwaarloost. De dagen, dat op Zeeuws-Vlaamse desiderata van een Haags departement het verbijsterend antwoord kwam: „Wend U tot Uw eigen regering," behoren tot het verleden. Er is vooral na de oorlog veel voor Zeeuwsch-Vlaanderen gedaan, op het gebied van onderwijs, wegenaanleg enz. Daarom is het jammer, dat juist de kwestie van de veren dit alles weer vertroebelt. De verbindingen met Nederland zijn nu eenmaal, als gevolg van de geografische situatie, het tere punt. De regering zal voor dit primaire probleem van het grensland en vooral de psychologische kant ervan, meer begrip moeten tonen. Anders zou dit gebied op de duur alleen nog in naam bij Nederland horen.

Nieuw Intercontinental Hotel in San Salvador

San Salvador. — Een nieuw zeer modern hotel is pas geopend in Centraal-Amerika: El Salvador Intercontinental. De bouwkosten bedroegen 3.200.000 dollar. Het hotel heeft 204 kamers en acht verdiepingen. Het ligt tegen een uitgedoofde vulkaan. Het is eigendom van de Compañia Hotelera Salvadoreña en wordt beheerd door de ook op Curaçao thans goed bekende Intercontinental Hotels Corporation, dochtermaatschappij van de P.A.W.A. Het gebouw is ontworpen door de Amerikaanse architekt William Tabler.

Het hotel werd een dezer dagen geopend door de echtgenote van de president van El Salvador, mevr. Coralia de Lemus en ingezegend door de aartsbisschop Mgr L. Chávez y Gonzales.

Rondom het hotel liggen prachtige tuinen, ontworpen door de Amerikaan Thomas Church uit San Francisco.

—:—

Audubon. (Iowa). — Volgens de politie zijn 13 mensen gedood en worden er zes vermist als gevolg van onverwachte overstromingen die door zware regenval werden veroorzaakt.

Vele woningen en winkelpanden werden vernield, toen de watersnood de plaatsen Audubon, Exira en Hamlin trof. Een bewoner van Exira, een gemeente van circa 1.100 zielen, deelde de politie te Autubon telefonisch mede, dat practisch elk huis in de stad door het water is meegesleurd.

Tunesie blijft Algerijnen steunen tegen Frankrijk

Cairo. — President Bourguiba van Tunesie heeft de Algerijnen opgewekt hun strijd tegen de Fransen voort te zetten tot het tijdstip, waarop zij hun onafhankelijkheid hebben verworven.

Deze oproep komt voor in een exclusief interview, dat Bourguiba aan het officiële Egyptische persbureau voor het Midden-Oosten toestond en vandaag werd verspreid.

„Tunesie — aldus Bourguiba — kan van zijn eigen onafhankelijkheid niet zeker zijn, zolang de Fransen Algerije bezetten".

Volgens het persbureau heeft de Tunesische president toegezegd zijn steun aan de Algerijnse beweging te zullen voortzetten en „zich niet te verzetten tegen de aanvoer van wapens naar Algerije".

Roep der ruimten

Een Nederlandse emigratieroman

door Dirk van den Brink

De [illegible] worpen met een vet-[illegible] Van de bomen [illegible] lerdroppels neer op [illegible] natte weg [illegible] Zonder [illegible]

Mijn plan [illegible] r aan te spre-[illegible] bouwland. Hij [illegible] ezeer ze ont-[illegible] gesmoorde [illegible] niet meer zeg-[illegible] het grint kraste on-[illegible]

[illegible] het vaag aan, maar nu wéét [illegible] vreest haar vader. Bijna met de blin-[illegible] een dier. Vóór mijn vertrek naar Nieuw-[illegible] heb ik haar gevraagd of ze me ná wil reizen [illegible] mijn bestaan daar verzekerd is. Een be-[illegible] heb ik haar niet kunnen ontwringen. Ze heeft alleen beloofd, te zullen schrijven. Waarschijnlijk ligt er in mijn nieuwe vaderland al een brief op me te wachten. Daar staat haar beslissing in. Maar hoe meer de reis vordert, des te sterker begin ik er aan te twijfelen, of ze mij ooit zal toebehoren.

O, ze is een goed meisje, Marie. Ik zal haar bijzijn missen. Maar kan ze de harde vrouw zijn van een emigrant? En zal ze kunnen optornen tegen de invloed van haar machtige vader nu hij haar voor zich alleen heeft?

Enfin, we zullen zien.

Zwijgend stapten wij voort.

Nu en dan raakten onze armen elkaar.

Als verstikt door de vochtige omgeving hoorde ik plotseling weer haar stem:

„Vader zou het je nooit vergeven."

Ik veerde op.

„Vragen staat vrij, Marie! Wou je me bang maken?"

Ze bleef even staan, en keek me aan met twee grote, hulpeloze ogen.

„In het kerkportaal heb je gezegd, dat je vader om mijn hand zult vragen."

„Dat zal ik ook."

„Als je dat ernst is, vraag hem dan niet om grond."

Haar houding overrompelde me toch wel even. Om mijn verlegenheid te verbergen, liep ik door en begon te praten. Ook mijn woorden werden door de motregen gesmoord. Misschien wel daarom klonk al wat ik zei, mat en weinig overtuigend, als een te vaak opgezegd lesje. Ik voelde me ook vermoeid.

De eindeloze reeks tegenslagen van de laatste maanden liet ik de revue passeren.

„Waarom moet jij me opnieuw voor een onoplosbare moeilijkheid plaatsen," zei ik bitter, „je vader zal zijn dochter weigeren aan de boer, die hem om land vraagt. Maar zal hij zijn dochter dan schenken aan een boer zonder land?"

„Och," zuchtte ze, „jij begrijpt dat zo niet......"

Wat heeft ze dat nog dikwijls gezegd: jij begrijpt het niet......

Bij mij thuis was de verhouding tot mijn ouders ook zo heel anders. Voor mijn vader zou ik door het vuur willen gaan, niet uit angst, maar uit achting.

Nooit zou vader mij dwingen door woorden of dreigingen...... hij dwong me eenvoudig door...... door dat hij er was!

We waren de straatweg genaderd. Als op commando knipten tegelijk alle straatlantarens vóór ons aan. De motregen toverde een vale lichtkring om de lampen. Ze schenen gedompeld in grote glazen bollen, die gevuld waren met een zwak-gele vloeistof.

Ongeveer tweehonderd meter verder lag Van Berkel's nieuwe boerderij.

Weer stond Marie even stil.

„Ga nu, Johan," zei ze, smekend bijna.

Ik keerde mij naar haar toe en legde mijn handen op haar schouders. Wij keken elkaar in de ogen. Marie was bang, dat ze hier gezien zou worden. Overtuigd, dat ik het met mezelf niet eens was, zei ik:

„Luister goed, Marie: de eerste donderdag in september zal de gemeenteraad over mijn akker beslissen. Tot zo lang wil ik geduld hebben. Maar daarna spreek ik met je vader, hoe de beslissing ook uitvalt."

Ze zuchtte van verlichting.

Precies als in het kerkportaal legde ze de doorweekte haren tegen mijn schouder.

„Dank je, Johan," fluisterde ze.

Voorzichtig drukte ik een kus op haar voorhoofd.

Over de donkere binnenweg liep ik naar huis terug. De regen had opgehouden te vallen, maar bij de geringste ritseling van de wind viel er een ware stortbui van de bomen. Gedempt klonk het geklets van mijn laarzen op de modderweg.

Een gevoel van grote ontevredenheid vervulde me. Het speet me dat ik voor Marie's aandrang was gezwicht. Door mijn bezoek aan Van Berkel uit te stellen, werd de moeilijkheid immers alleen verschoven. Waarom zou ik wachten op die raadsvergadering. Daar werd slechts gestemd over een zaak, die al maanden geleden beslist was.

Nee, dat afwachten en dat ontwijken beviel me helemaal niet. Er diende gehandeld te worden.

De eerste donderdag in september dus. Geen dag later.

Op die bewuste donderdag reed ik 's avonds naar Vromans om de afloop van de raadsvergadering te vernemen.

Vromans was een der afgevaardigden van de boeren.

Tegen middernacht kwam hij thuis.

(Wordt vervolgd)

Officier eist tweehonderd gulden boete wegens (politieke) belediging

Oranjestad. — De 47-jarige leider E. M. Bronswinkel van de Liberale Partij had zich gisteren te verantwoorden wegens de inhoud van een politiek pamflet, dat van beledigende aard zou zijn voor de heren Porfirio Croes en Juancho Yrausquin.

Verdachte geeft toe het pamflet te hebben geschreven, naar de drukker gebracht en geholpen te hebben het te verspreiden. Zijn bedoeling was om middels dit pamflet de bevolking op de hoogte van verschillende zaken te stellen. Dit werd per pamflet gedaan omdat zijn partij geen politieke vergaderingen hield. Verdachte ontkent de opzet tot beledigen en wilde slechts het algemeen belang dienen.

In het pamflet, dat voor de rechterlijke uitspraak in de geruchtmakende zaak „Croes" werd geschreven, wordt onder meer gezegd, dat de heer Croes misbruik maakte van zijn macht en mensen bedreigde. Verder wordt gesproken van kwade trouw en corruptie en van het feit dat de PPA de belastinggelden opmaakt.

De heer Yrausquin zou verantwoordelijk zijn voor deze vuile streken.

Tegen de vertaling „vuile streken" voor het woord bagamunderia verzet de heer Bronswinkel zich. Volgens hem werd het afgeleid van het woord Vagebond, dat zou zijn iemand die slechte dingen kan laten doen In dit geval zou de heer Yrausquin die zaken hebben toegelaten. De heer Bronswinkel is verder van oordeel dat, indien de overheid slechte dingen doet, de politieke leiders hiertegen moeten opkomen en het volk op de hoogte stellen.

De Officier wijst er op dat het duidelijk is dat Bronswinkel de schrijver van het pamflet is en tenminste prematuur handelde in de zaak Croes, door publicaties te doen nog voor er sprake was van een rechterlijk vonnis. Van algemeen belang kan hier niet worden gesproken. De publikatie was bedoeld om het eigen partij politieke belang te dienen. Hoe ook de vertaling van het woord Bagamunderia luidt, de betekenis blijft ongunstig. De officier meent dat opzettelijke belediging is bewezen en requireert ƒ 200.— boete of 30 dagen hechtenis.

De heer Bronswinkel ontkent nogmaals de opzet tot belediging en zegt verbaasd te zijn terecht te staan, waar publikaties welke de regering steunen, maar voor anderen op de meest grove wijze beledigend zijn wel worden toegelaten. Hij denkt hierbij aan de artikelen in La Prensa, onder meer terzake de „samenzwering (onder andere van de rechterlijke macht) tegen de regeringspartijen". Die publicaties vervulden ieder weldenkend mens met afschuw. Daarin poogde men de weg te effenen tot de dictatuur.

Daarom is het wel degelijk een algemeen belang, dat door verdachte de aandacht van het publiek gevestigd werd op deze misstanden, waarvoor de heren Yrausquin en Croes verantwoordelijk zijn.

De rechter bepaalt dan dat op 18 juli a.s. vonnis zal worden gewezen.

Afscheidsconcert van JAN STAM

Oranjestad. — Volgende maand gaat de heer Jan Stam Aruba verlaten. Voor het culturele leven van het eiland betekent dit een gevoelig verlies, daar de heer Stam zich de jaren dat zij hier gevestigd was voortdurend beijverde om anderen te laten meegenieten van zijn grote muzikale kennis. Hij was voorzitter van de Arubaanse Kunstkring, leider van het programma van het CCA dat door Radio Kelkboom wordt uitgezonden en initiatiefnemer en dirigent van het Arubaanse Symphonie orkest.

In verband met het vertrek wordt nu, onder auspiciën van de Arubaanse Kunstkring een afscheidsconcert gegeven door het Orkest en wel op zondag 13 juli a.s. des avonds om half negen in het gebouw van de Sociedad Bolivariana.

Het programma vermeldt werken van Cimarosa, Corelli-Barbirolli, Tartini, Bach en Linley.

Nieuwe beschuldigingen in affaire Sherman Adams

De advocaat John Fox te Boston, die vroeger een dagblad heeft uitgegeven, heeft vrijdag ten overstaan van een commissie van onderzoek van het Amerikaanse Congres gezegd, dat de industrieel en miljonair Goldfine hem had meegedeeld, dat hij een huis te Washington heeft gekocht voor Sherman Adams, de belangrijkste assistent van president Eisenhower. Adams, die wist wat Fox over hem zou gaan zeggen, heeft dit schriftelijk ontkend.

Verder zei Fox van Goldfine te hebben gehoord, dat deze Adams een aantal jaren chèques had gezonden. Hij zei niet in welke jaren, maar wel, dat het vóór 1953 was, het jaar waarin Adams naar Washington is gekomen. Fox deelde de subcommissie volgens Reuter verder mee, zich in 1952 tegen Cabot Lodge als Republikeins kandidaat voor de Senaat gekeerd te hebben en in plaats van Lodge de Democraat John Kennedy gesteund te hebben. Fox was er namelijk van overtuigd, dat Lodge „zachtzinnig" was voor communisten. (Lodge is de vaste vertegenwoordiger van de V.S. bij de V.N.).

Het bureau van Joseph Kennedy in New York heeft verklaard, dat de lening uitsluitend een commerciële transactie was na de verkiezing, zonder enige politieke betekenis. Zij gold voor slechts 60 dagen en werd met de rente volledig en op tijd terugbetaald.

Oranjestad. — Aan boo[illegible] gecharterd vliegtuig van Avensa arriveerden gisteren de deelnemers aan een door het reisbureau Rincón uit Maracaibo georganiseerde toeristenreis naar Aruba. **Het gezelschap, dat onder leiding staat van de heer Rincón, bestaat uit 28 personen. In kringen, die de bevordering van het vreemdelingenverkeer voorstaan, is men over dit bezoek bijzonder verheugd, omdat het de bedoeling is van de heer Rincón om deze vluchten zo mogelijk (als er genoeg belangstelling voor blijkt te bestaan) wekelijks te herhalen. Vandaar dat het gezelschap gisteren bij aankomst werd begroet door leden van de kantoren voor welvaartszorg en vreemdelingenverkeer, terwijl de vreemdelingendienst en de douane zeer bijzondere service verleenden. De gasten worden ondergebracht in Hotel Strand en op Basiruti (Foto Bonke).**

Dertig Jaar SALAZAR

I. DEMOCRATIE en corporatieve staat

Rekende de regering op over-

Dertig jaar geleden werd het lot van Portugal in de handen gelegd van professor Antonio de Oliveira Salazar van de Universiteit van Coimbra. Juister gezegd, hij nam de macht zelf in handen, eiste volledige vrijheid van handelen om orde te scheppen in de financiële chaos van zijn land.

Tevoren verkeerde Portugal gedurende ongeveer twintig jaar in de grootste verwarring. Een vermolmde monarchie was reeds in 1910 ineengestort, maar de rekeningen, die de republiek sindsdien presenteerde boezemden evenmin veel vertrouwen in. De leiders vertoonden meer talent om gevestigde instellingen om ver te werpen dan om een werkelijk democratisch staatsbestel op te bouwen. Regeringen kwamen en gingen en de schatkist was er steeds slechter aan toe. Een succesvolle militaire revolte maakte pas in 1926 aan deze trieste toestand een einde. Twee jaar later werd Salazar minister van financiën. In 1932 werd hij minister-president.

Salazar is als moderne diktator enig in zijn soort. Hij leeft streng en teruggetrokken, heel anders dan bv. Mussolini, Hitler of Perón. Hij lijkt iets op Franco, maar deze kweekt toch graag een sfeer van heldenverering. Salazar staat betrekkelijk onverschillig tegenover het applaus van de massa. Doch hij zou niet zo lang hebben kunnen regeren zonder een ijzeren wil en een duidelijke doel.

Men heeft wel eens gezegd, dat hij zijn voornaamste inspiratie gezocht heeft in de encyclieken van Leo XIII en Pius XI. Ongetwijfeld heeft het pauselijk woord zijn invloed op hem niet gemist, maar het is de vraag of deze invloed wel beslissend is geweest. Salazar heeft nooit enige neiging getoond om de gedachten van Pius XII over de christelijke democratie te verwerkelijken. Hij is door-en-door autoritair. De theoretische grondslag van zijn regiem is de overtuiging, dat „het volk meer behoefte heeft om bestuurd te worden dan om souverein te zijn".

De fiskale moeilijkheden in Portugal waren voor Salazar slechts een uitgangspunt. Hij was bezeten van één ideaal: het vestigen van een corporatieve staat. Hij streeft naar een blijvende organisatie van corporatieve lichamen, die de verschillende economische en culturele belangen van het land vertegenwoordigen. Ze zijn autonoom voorzover dit met het algemeen welzijn strookt. Een nationale Corporatieve Kamer zou het gouvernement moeten adviseren

De opbouw hiervan gaat echter zéér langzaam. Reeds jaren is Portugal nu gedoodverfd als corporatieve staat zonder corporaties. Salazar is zeer ijverig, maar de Portugezen over het algemeen passen zich bij zijn ijver maar moeilijk aan. Er bestaat thans inderdaad een Corporatieve Kamer, maar deze vertegenwoordigt minder de zelfstandige corporaties dan wel de regering. Pas in 1957 ontstonden er vier bedrijfsorganen voor landbouw, transport, verzekering en visserij. Afzonderlijke organisaties van werknemers en werkgevers werden bijeengevoegd.

Het valt echter nog te bezien of ze de economie van Portugal werkelijk hogerop zullen brengen. De levensstandaard is nog steeds de laagste van alle Westeuropese landen Bovendien is er een nog veel belangrijkere vraag: In hoeverre zullen deze corporaties verzekerd kunnen zijn van een bloeiend bestaan als zelfstandige eenheden, zolang er in Portugal een regering is, die het volk niet in staat acht tot politieke medezeggenschap?

Nieuwe studierichtingen aan Groningse Universiteit

Aan de Groningse universiteit zal met ingang van het academische cursusjaar 1958 een drietal nieuwe studierichtingen in de faculteit van de wis- en natuurkunde worden ingesteld leidende tot doctorale examens in de toegepaste wiskunde, de fysische technologie en de chemische technologie. De totale duur van de toegepaste wetenschappelijke studie zal ongeveer vijf jaar bedragen. Na het kandidaatsexamen, dat in 2½ jaar kan worden behaald, wordt de keuze opengesteld tussen twee richtingen, de huidige zuiver wetenschappelijke doctorale studie en de nieuwe toegepaste wetenschappelijke doctorale studie.

De doctorale examens in de toegepaste wiskunde, de fysische technologie en de chemische technologie zullen ongeveer 2½ jaar na het kandidaatsexamen kunnen worden afgelegd. Tijdens de studie voor de nieuwe doctorale examens zullen de technische toepassingen en grote plaats in de na-kandidaatscolleges, de practica en de onderzoekopdrachten verkrijgen. Voor de fysische technologie en de chemische technologie worden als onderdeel van de opleidingen tevens stages in bedrijven en bedrijfslaboratoria geëist.

De omvang en de aard van de nieuwe opleidingen zijn vergelijkbaar met de studie voor wiskundig, natuurkundig of scheikundig ingenieur aan de technische hogescholen Het is voor de industrialisatie in het algemeen en meer in het bijzonder voor de industrialisatie van de noordelijke provincies van grote betekenis dat aan de Groningse universiteit de mogelijkheid is geschapen tot opleiding van technische onderlegde academici.

Verschijningen in Terni

Rome. — De H. Maagd zou opnieuw aan twee kinderen uit de Italiaanse industriestad Terni zijn verschenen en honderden mensen, onder wie de correspondent van de „Giornale d'Italia" zouden het wonder hebben bijgewoond.

De beide kinderen, Gino Amadori en Paola Piazza, die in Marotta Alta, een voorstad van Terni, circa 100 km ten noorden van Rome, wonen, vertelden enkele dagen geleden aan hun ouders, dat Maria hun was verschenen en meedeelde dat Zij opnieuw zou verschijnen.

De kinderen gingen naar de afgesproken plaats en begonnen te bidden. Enige tijd later stonden zij op en zeiden glimlachend: „De Madonna heeft het wonder verricht".

De aanwezigen zagen toen een lichtbundel, die van de maan naar de aarde scheen te komen. De correspondent van de „Giornale d'Italia" schrijft: „Wij hebben zelf de lichtbundel gezien. Wij waren zeer onder de indruk, maar kunnen geen verklaring geven van dit wonder".

Uit de rechtszaal

Oranjestad. — Drie maanden gevangenisstraf was het vonnis dat de man hoorde vellen, die een winkelierster bij een twist over een pond meel, met een machete had aangevallen.

Het enige verweer voor deze laffe daad; de vrouw viel mij eerst aan met een stuk hout en ik ben gebrekkig en moest mij daarom wel op de meest forse wijze verdedigen. Officier, noch rechter bleken echter onder de indruk van dit verhaaltje.

De volgende verdachte heeft ingebroken in het huis van zijn vroegere vrouw. Hij vernielde bij haar thuis tal van zaken, gooide onder andere lysol in het broodrooster en in de suikerpot, nam een geldsbedrag van ongeveer ƒ 60.— mee en verder een fles whiskey en twee flessen appelcider. Met enige vrienden, die echter niet begrepen hadden dat hij deze goederen had gestolen maakte hij de whiskey nog voor het werk op en tijdens het werk werd een tweede fles soldaat gemaakt. De man valt zijn vroegere vrouw voortdurend lastig en werd enkele maanden al veroordeeld wegens een gewapende aanval op haar. Op straat gooit hij de vrouw flessen na. De diefstal werd door de vrouw ontdekt, toen zij uit de kerk thuis kwam. Ze had de man de vorige avond reeds steeds rond het huis zien zwerven.

Een eenvoudig geval, aldus de officier, dat streng dient te worden gestraft. De eis is daarom twee maal een half jaar gevangenisstraf, met aftrek voor de tijd in voorarrest doorgebracht. Over veertien dagen wordt het vonnis bekend gemaakt.

Verkiezingen in Mexico

Mexico. — Tien miljoen Mexicaanse mannen en vrouwen worden aan de stembus verwacht voor de verkiezing van een president voor de komende zes jaar. Tevens zullen 58 senatoren en 162 leden voor de kamer van afgevaardigden worden gekozen.

Een vier miljoen vrouwen zullen ditmaal voor het eerst hun stem uitbrengen.

De afgelopen verkiezingscampagne is een van de vreedzaamste in Mexico's geschiedenis geweest. Algemeen wordt verwacht dat de presidentszetel bezet zal worden door de voormalige minister van arbeid Adolfo Lopez Mateos, een 48-jarige advocaat en kandidaat van de machtige regeringspartij. Zijn enige tegenstander is de 38-jarige Luis Hector Alvarez, een grootindustrieel uit het Noorden en kandidaat van de conservatieve partij van Nationale actie.

De ambtstermijn van de huidge president, Adolfo Ruiz Cortines, loopt tegen december aanstaande af.

Voor de kamerverkiezingen zijn kandidaten gesteld door vijf partijen namelijk, behalve de twee reeds genoemde, de volkspartij, de Nationalistische partij en de partij van de Mexicaanse revolutie De communistische partij heeft niet de voor kandidaatstelling benodigde 75.000 handtekeningen bijeen kunnen krijgen.

De regeringspartij (Partido Revolucionario Institucional) heeft sedert 1920 alle presidentsverkiezingen gewonnen. In 1952 kreeg zijn ruim 74 procent van de toen uitgebrachte ruim drie-en-een-half miljoen stemmen. Zij heeft 56 zetels in de senaat en 156 in de kamer.

Mateos heeft aangekondigd bij zijn verkiezing het program van de revolutie te zullen blijven uitvoeren. Dat betekent voortzetting. Van de industrialisatie die door president Miguel Aleman (1946-52) is begonnen, zonder dat de landbouw verwaarloosd werd. Volgens Mateos zal Mexico gaarne buitenlandse beleggingen blijven aanvaarden mits daarbij niet naar bijzondere voorrechten gedongen wordt.

Ofschoon Alvarez door de regeringspartij als de kandidaat van de reactie en de geestelijkheid wordt gedoodverfd, verschilt zijn verkiezingsprogram slechts weinig met dat van Mateos. Hij verwijt de regeringspartij Fraude en corruptie en verraad van de Democratische beginselen van de revolutie. Zijn partij heeft thans slechts zes zetels in de kamer maar rekent op steun van de zijde der vrouwen, voor wier stemrecht zij in het krijt is getreden.

West-Duitsland beschuldigt Oost-Duitsland

Bonn. — De West-Duitse regering heeft aan alle buitenlandse diplomatieke vertegenwoordigingen in Bonn een memorandum gezonden, waarin wordt verklaard dat de autoriteiten van Oost-Duitsland reeds geruime tijd doelbewust, systematisch en zonder mededogen het contact tussen inwoners van Oost- en West-Duitsland belemmeren.

Bonn verwijt Oost-Duitsland, dat het de verdeeldheid van Duitsland nog extra nadruk wil geven door de saamhorigheid van de bevolking teniet te doen. Het optreden van de Oost-Duitse autoriteiten is in srijd mee het volkerenrecht, de rechten van de mens en ook met de propagandastellingen voor hereniging die de Oost-Duitse Socialistische eenheidspartij uit, aldus het memorandum.

Gisteren was het de Onafhankelijkheidsdag van de Verenigde Staten van Noord-Amerika. De consul-generaal, de heer Mervyn V. Pallister en echtgenote, hadden 's avonds een ontvangst te zijnen huize, waar velen hun opwachting kwamen maken. Op de foto: Mgr. J. M. Holterman, vergezeld van zijn secretaris, dr C. J. Micklinghoff, wensen de heer Pallister en echtgenote geluk.

MORDY MADURO heden terug op Curacao

Willemstad. — Naar wij vernemen, komt heden uit Europa terug de C.V.B.-voorzitter Mordy Maduro. De heer Maduro is sinds de Europese toernee van de Curaçaose voetballers niet op Curaçao teruggekeerd en met zijn komst zal natuurlijk de door het bestuur van de C.V.B. zo lang verwachte verslag van leider Maduro uit de bus komen.

De heer Maduro, die verschillende van de wedstrijden om de wereldkampioenschappen te Zweden heeft bijgewoond, zal nu nog meer ervaringen hebben opgedaan omtrent spelsysteem, moraal van de spelers en andere belangrijke dingen, die ertoe kunnen bijdragen de verrichtingen van een ploeg op hoog peil te brengen.

Wij hopen, dat de heer Maduro de in Europa opgedane kennis, ook op Curaçao in de praktijk zal brengen. Over de komende ontmoeting Nederland — Curaçao voor spelers beneden de 23 jaar zal de heer Maduro zeker een en andere bijzonderheden medebrengen. Reeds hebben wij vernomen, dat de volgende Nederlandse spelers van de partij zullen zijn, nl.: Moulijn, Kraai en Bosselaar.

Curacaos elftal beneden 23 jaar in aktie

Willemstad — De ploeg van spelers beneden de 23 jaar, die nu bezig is onder leiding van trainer Confesor zich voor te bereiden voor de ontmoeting tegen Nederland zal dinsdagavond as. in het Rifstadion haar debuut maken tegen de ploeg van de Shell. Gezien het feit, dat de Shell-ploeg bestaat uit verschillende spelers, die deel uitmaken van de Curaçaose ploeg (of ex-Curaçaose ploeg), belooft het een goede wedstrijd te worden. De eerste officiële wedstrijd dus van de spelers onder de 23. Wij zijn benieuwd of trainer Edmundo Confesor in deze korte tijd al iets heeft bereikt en zullen zeker as. dinsdag aanwezig zijn in het Rifstadion om zijn discipelen te zien tegen de verdedigers van de Shell-vlag.

Voetbalcompetitie Curacaose A-klasse

Willemstad. — Het schijnt, dat met de komst van de heer Maduro uit Nederland de bal plotseling weer aan het rollen is geraakt. Na een komplete stilte van zeker acht weken sinds de terugkeer van de spelers uit Europa, zal men op zondag 13 juli dan weer gaan beginnen met een k.o.-toernooi voor de A-klasse-clubs. Wij hopen, dat hierdoor de pogingen van het C.V.B.-bestuur om enig leven in de voetbalbrouwerij te blazen, zal gelukken.

Algemene vergadering C. V. B.

Willemstad. — Eenieder heeft reeds lang uitgekeken, wanneer men eigenlijk wel van plan was weer een algemene vergadering van de C.V.B. te gaan houden met bestuursverkiezing. Naar wij thans uit overigens welingelichte bron hebben vernomen heeft het bestuur van de C.V.B. het plan om medio augustus een algemene vergadering te beleggen met bestuursverkiezing. Vol verwachting klopt ons hart.

—:—

Lourenco Marques — Van 24 tot 31 augustus a.s. wordt te Lourenco Marques in Portugees Afrika een congres van wereldorganisaties van r.k. vrouwen gehouden.

DE RONDE VAN FRANKRIJK

DARRIGADE verovert gele trui op VOORTING

... — Gisteren is Gerrit Voorting de Gele Trui kwijtgeraakt, ... aan zijn naaste belagers in het algemeen klassement maar aan Darrigade, ruim 10 minuten achter hem stond.

Na 64 km ontsnappen een groepje met Darrigade, Graczyk en Favero. Het Peloton reageerde niet en ook de Nederlanders zagen schijnbaar geen gevaar. Voorting durfde zich niet geheel te geven, hetgeen ook gezien de geringe achterstand en Mahe onvoorzichtig zou zijn geweest. Ook de overige Nederlanders deden echter niets en dat kostte Voorting de Gele rui. Eerst op 30 km voor het einde, toen de vluchtelingen 13 minuten voorsprong hadden, trachtten ze de zaak nog te redden, maar meer dan 3 minuten wisten ze niet meer van hun achterstand af te halen., Doordat Darrigade in St. Nazaire de eindsprint won en daardoor een minuut tijdbonificatie kreeg, werd hij als eerste in de algemene rangschikking met 38 seconden voorsprong op Gerrit Voorting, die nu achter Favero derde staat.

Als nummer twee kwam Favero (Italië) aan en derde werd Luyten, beiden in dezelfde tijd als Darrigade.

De plaatsingen van de Nederlander waren: 9. Van der Borgh 4.58.01 Damen, De Jongh, Kersten, Wim en Piet van Est, Voorting, Bolzan, Ernzer, Gaul en Smizz wer in het grote Peloton 15e ex aequo geplaatst in 4.58.14, 108e Lahaye in 5.00.30.

Het algemeen klassement ziet er thans als volgt uit:

1. Fransman Darrigade in 40.49.15., 2. FFavero (Italie) 440.49.38., 3. Voorting (Nelux) 40.49.53. De overige Nederlanders en Luxemburgers: Gaul 41.00.46., 25. Van der Borgh 41.04.36., 26 Ernzer 41.04.45., 31. Wim van Est 41.07.38., 43. De Jongh 41.13.48., 51. Piet van Est 41.14.56., 57. Bolzan 41.17.17., 59. Damen 41.17.20., 69 Kersten 41.19.45., 74 Schmitz 41.22.04., 95. Lahaye 41.40.08.

De baseballwedstrijd tussen Den Haag en een Antilliaans negental

Den Haag. — Een danig verzwakt Den Haag heeft het evenals vorig jaar weer moeten afleggen tegen een op dreef zijnde Antilliaanse slagploeg welke met drie home-runs en nog vier honkslagen werper V.D. Hoeven weinig kans op succes gaven.

Reeds in de derde inning namen de Antillianen een 1-0 voorsprong dank zij een home-run van Martinus.

Een voorsprong welke in de vierde inning werd opgevoerd tot 6-0 door homeruns van Hogson en Ayubi en honkslagen van Harms en Croes. Wel scoorde Den Haag hierna tegen, doch verder lieten de Antillianen het niet komen.

Zelf voegden zij in de slotinning nog een zes runs aan hun totaal zeven toe en brachten zodoende de stand op 13-1.

Werpresultaten: V.D. Hoeven (Den Haag) 7x3 slag, 4x4 wijd, 7 hsl. tegen., Vermeulen (Den Haag) 0x3 slag, 3x4 wijd, 2 hsl., tegen. Martinus (Antillanen) 9x3 slag, 3x4 wijd, 2 hsl. tegen.

Het scoreverloop was als volgt:
Den Haag — 0001000 — 1.
Antillianen — 0105106 — 13.

De trip van Nederlandse voetballers beneden 23 jaar naar de Antillen

Den Haag. — Voor de trip naar Curaçao zijn een zestiental spelers aangewezen, waarvan echter nog niet bekend is of zij mede kunnen gaan, omdat er zich niet minder dan 7 militairen in deze groep bevinden. Met de militaire autoriteiten zijn besprekingen gaande om de spelers voor deze goodwill reis vrij te krijgen.

Het staat vast, dat de eerste wedstrijd op Curaçao zal worden gespeeld en wel zondag 27 juli. Voorts wordt nog gespeeld op woensdag 30 juli en zondag 3 augustus. Het bestuur van de Arubaanse voetbalbond heeft nog geen beslissing genomen. Mocht de wedstrijd op Aruba niet doorgaan, dan worden op Curaçao drie wedstrijden gespeeld.

Een zeer geslaagde foto van een spectaculaire safe van de Braziliaanse wonderback Nilton Santos. Deze opname werd gemaakt tijdens de wedstrijd tegen Rusland, die door de Zuidamerikanen met 2—0 werd gewonnen. Rechts op de foto de Rus Ivanov, die het atletisch kunnen van de Braziliaanse ster-back bewonderend gadeslaat.

Vreugde over Braziliaanse zege kostte mensenlevens

Rio de Janeiro. — Het laatste schot in het Zweedse doel bij de wereldkampioenschappen Zweden-Brazilie kostte op vrijwel hetzelfde ogenblik twee kinderen in Rio de Janeiro het leven.

Wild van vreugde schoten namelijk op dat ogenblik Brazilianen kogels af. De kinderen werden er dodelijk door getroffen.

De vreugde over de overwinning maakte aan nog twee levens een einde. Een marineofficier kreeg bij de radio een hartverlamming. Een 31-jarige man uitte zo luidruchtig zijn blijdschap, dat hij ruzie kreeg met een politieman en werd doodgeschoten.

Er werden 88 mensen in de ziekenhuizen verpleegd nadat zij waren gewond bij het afsteken van vuurwerk. Tot diep in de nacht was de hemel boven Rio hel verlicht door vuurwerk en vreugdevuren, waar de massa's zingend om heen dansen.

Vlaams protest op de Expo

Brussel. — Vlaamse bladen melden dat op de wereldtentoonstelling in Brussel een betoging is gehouden voor tweetaligheid in alle paviljoens. Een groep van zestig betogers trok 's middags met een spandoek over het terrein, waarop stond „Vlamingen en Nederlanders ongewenst in de volgende paviljoenen". Achter dit spandoek werden borden meegedragen met de namen van de bedoelde paviljoens, nl. Frankrijk, Parijs, Arabie, Argentinie, Brazilie, Mexico, Turkije en Zuid-Slavie. Voor het Franse paviljoen werden de betogers door de politie aangehouden. 37 van hen werden opgebracht, doch later op de avond weer vrijgelaten.

Vriendschap tussen CUBA en HAITI

Havana. — Een speciale goodwillmissie uit Haiti onder leiding van de Haitiaanse minister van buitenlandse zaken, Louis Mars, die de vorige week te Havana aankwam, keert vanavond per vliegtuig naar Haiti terug. Het doel van de missie was de vriendschapsbanden tussen Cuba en Haiti nauwer aan te halen.

President STROESSNER prijst KUBITSCHEK

Rio de Janeiro. — President Alfredo Stroessner van Paraguay heeft een brief aan zijn Braziliaanse ambtgenoot, Kubitschek, gestuurd, waarin hij zijn instemming betuigt met de inhoud van de brief van Kubitschek aan Eisenhower betreffende de noodzaak om wijziging te brengen in de Pan-Amerikaanse politiek.

Arrestaties in Rood-China

Londen. — Volgens van doorgaans betrouwbare zijde in Londen ontvangen berichten hebben de Chinese autoriteiten te Peking een aantal Chinezen laten arresteren, die voor buitenlandse, niet-communistische diplomatieke missies, werkten. O.a. zouden een vertaler bij de Indonesische ambassade, een kok van een Zwitserse diplomaat en een chauffeur van de Indiase militaire attaché zijn aangehouden.

—:—

Taipeh. — Het wetgevendoorgaan van nationalistisch China heeft vandaag de benoeming van Tsjen Tsjen tot eerste minister goedgekeurd. Het parlement sprak tevens het vertrouwen uit op een spoedige herovering van het Chinese vasteland.

MR. JACK R. ROBINSON

VICE PRESIDENT

Jackie Robinson, ex-star van het Amerikaanse baseball-team Los Angeles Dodgers (destijds Brooklyn Dodgers), is thans een zeer succesvol zakenman. Jackie, die in tien jaren met de Dodgers een fantastische baseball-loopbaan opbouwde en tevens de eerste kleurling was, die in de Mayor League uitkwam, is momenteel vice-president van de „Chock Full O'Nuts Company", een restauranten-concern in New York en omgeving. Robinson, die eind 1956 besloot zijn ongelooflijke carrière als baseballer te beëindigen, kwam begin 1957 bij bovengenoemde maatschappij. Hierboven een foto van Jackie Robinson, een van de grootste baseballers aller tijden, genomen terwijl hij zat aan zijn lessenaar op het kantoor in New York City.

Amerikaans vliegtuig vermist

Honolulu. — Een Globemaster C-124 van de Amerikaanse luchtmacht met 7 bemanningsleden aan boord, wordt boven de Stille Oceaan vermist. De piloot van het toestel had voor het laatst zijn positie opgegeven, toen hij zich 200 mijl ten noordoosten van het eilandje Johnston bevond op weg van Honolulu naar het eiland Wake. Een van de motoren van het toestel was defekt geraakt en de piloot meldde, dat hij naar Johnston zou vliegen. Sindsdien is geen bericht meer ontvangen.

Nieuwe gemeenteraad te Algiers

Algiers. — Te Algiers is een „speciale afvaardiging" geïnstalleerd ter vervanging van de gemeenteraad onder burgemeester Chevallier. Zoals bekend, trad de burgemeester, gevolgd door het merendeel van de raadslieden, af toen het stedelijke comité voor openbaar welzijn verklaarde de enig bevoegde spreekbuis van de bevolking te zijn.

De nieuwe „afvaardiging" bestaat uit 22 Mohammedanen en 22 Europeanen, geleid door Roger Richardot, een voormalige prefekt van Setif.

KADAR verdedigt terechtstelling van NAGY c.s.

Boedapest. — De Hongaarse communistische partijleider, Janos Kadar, heeft bij zijn terugkeer uit Bulgarije op het vliegveld van Boedapest voor partijleden een rede gehouden, waarin hij het een lasterlijke aantijging noemde, dat „wij ons woord tegenover Nagy gesproken hebben".

Volgens het Hongaarse persbureau M.T.I., dat eerst maandag de toespraak publiceerde, had Kadar voorts gezegd: „Wie kon van te voren weten wat Nagy in werkelijkheid wilde? Nagy, die op 23 oktober 1956 verklaarde, dat hij de toestand ernstig inzag en bereid was de contrarevolutie neer te slaan. Ook hij gebruikte dat woord toen. Nagy c.s werden door het Hof ter verantwoording geroepen, niet om hun ideeën of om deze of gene fout, maar voor iets, waartoe niemand het recht heeft. Niemand kan de eed op de grondwet schenden."

Kadar voegde eraan toe, dat als Nagy op 23 oktober er voor uit was gekomen, dat de partij van de kleine boeren in de regering zou moeten worden opgenomen en dat Hongarije uit het Pact van Warschau moest treden, er „niets met hem gebeurd zou zijn, niet berecht, maar ook geen premier of lid van het Centrale Partijcomité geworden zou zijn".

Kadar zeide, dat het genoegzaam bekend is, dat sedert de opstand een groot aantal contra-revolutionairen is berecht. „Wat vooreen rechtspraak is dat, waarbij iemand voor bepaalde daden wordt gestraft, maar de man, die alles uitdacht, organiseerde en leidde, straffeloos blijft?"

New York. — De Westduitse consul-generaal in New York, dr Adolph Reifferscheidt, zal in de herfst New York verlaten. Hij wordt permanent vertegenwoordiger van de Bondsrepubliek bij de Raad van Europa te Straatsburg, zo heeft het Westduitse ministerie van buitenlandse zaken bekend gemaakt.

9 duizend Argentijnse artsen in staking gegaan

Buenos Aires. — Ongeveer 9.000 artsen in de Argentijnse hoofdstad, die aangesloten zijn bij de (Democratisch-gezinde) vereniging van artsen zijn een staking van 24 uur begonnen uit protest tegen het ontslag van de directeur van de gemeentelijke kliniek te Buenos Aires en zijn vervangen door een Peronistische arts. Intussen gaat de geneeskundigde verzorging in alle ziekenhuizen en klinieken door en de stakende artsen behandelen thuis gratis degenen, die hun zorg nodig hebben.

De vereniging van artsen had zich uitgesproken tegen het ontslag van de directeur van de kliniek en in een gepubliceerd communique gezegd, dat de maatregel niets anders dan een politiek karakter heeft.

Betrekkingen tussen satellietstaten en Zuid-Slavie

Praag. — Tsjecho-Slowakije en Albanie hebben in een gemeenschappelijk communique, uitgegeven na een zesdaags bezoek aan Albanie een Tjechische regeringsafvaardiging onder leiding van premier Sikory verklaard de betrekkingen met Zuid-Slavie te zullen handhaven, waar deze wederzijds van voordeel zijn en in overeenstemming met de belangen van het Socialistische kamp. In de verklaring drukt men voorts zijn teleurstelling uit dat Zuid-Slavie een revisionistisch standpunt heeft aangenomen.

Succes van MacMillan in Parijs

Parijs. — In Franse kringen noemde men na afloop de conferentie tussen De Gaulle en MacMillan een schitterend diplomatiek succes. De besprekingen hebben alle twijfel weggenomen die nog kon bestaan over de trouw van De Gaulle aan de NAVO. Ook hebben zij de legende weerlegd dat De Gaulle nog wrok koestert over de moeilijke tijd die hij in de oorlog, als leider van de tijdelijke Franse regering in Algerije, heeft gehad. Het vertrouwen tussen Londen en Parijs is in minder dan 24 uur versterkt.

In betrouwbare kringen verluidt, dat MacMillan er mee heeft ingestemd dat hij Franse deelneming aan alle Britse besluiten ten aanzien van Libanon zal steunen.

Nieuw Meer bij de St. Lawrence-rivier

Messena. — In tegenwoordigheid van premier Diefenbaker van Canada en gouverneur Harriman van de stad New York is dezer dagen met behulp van 30 ton dynamiet een 200 meter lange dijk opgeblazen, waardoor een meer zal ontstaan, dat een belangrijke rol gaat spelen in de bevaarbaarmaking van de St Lawrence-rivier. Via dit meer dat een oppervlakte van 14 000 ha. en een lengte van 40 km. krijgt, zullen zeeschepen een stuk van de rivier, dat gevaarlijk is door stroomversnellingen, kunnen afsnijden. Het water in het meer zal ook worden gebruikt voor de opwekking van elektriciteit ten behoeve van de aangrenzende gebieden in de staat New York en de Canadese provincie Ontario.

BEKENDMAKING

Het Hoofd van de Geneeskundige Dienst op Curaçao, maakt hierbij bekend dat op de hieronder vermelde dagen gelegenheid bestaat tot kosteloze koepokinenting in het gebouw van de Joan Mauritsschool, van Leeuwenhoekstraat (Mundo Nobo) op zaterdag, 12 juli van 9—10 uur v.m.;

in het gebouw van de Hendrikschool, Pietermaaiweg 2, op zaterdag 12 juli van 9—10 uur v.m.;

in het Gezondheidscentrum Janwé, op zaterdag 19 juli van 9—10 uur v.m. Nazien der pokken:

Joan Mauritsschool, zaterdag 26 juli van 9—10 uur v.m.;
Hendrikschool, zaterdag 26 juli van 9—10 uur v.m.;
Gezondheidscentrum Janwé, zaterdag 2 augustus van 9—10 uur v.m.

Gelieve trouwboekje of geboortebewijs mede te brengen.

Het Hoofd van de Geneeskundige Dienst a. i.
Dr. J. J. Veenhuizen.

DE GEZAGHEBBER VAN HET EILANDGEBIED CURACAO,

GELET OP:

het feit dat gebleken is, dat door middel van snelvarende motorvaartuigen in de ingang van het Spaanse Water langs het aldaar aanwezige strand, de waterski-sport wordt beoefend, waardoor gevaar en ernstige hinder wordt opgeleverd voor de aldaar aanwezige badende personen;

MEDE GELET OP:

artikel 15 sub c. van de „Binnenvaartuigverordening Curaçao"

MAAKT HIERBIJ BEKEND:

dat ingaande heden in het smalle gedeelte, vanaf de ingang tot aan het gedeelte waar deze ingang zich verbreedt in het Spaanse Water ingevolge bovenbedoeld artikel zal worden opgetreden tegen bestuurders van gemelde motorvaartuigen.

Willemstad, 4 juli 1958.
De Gezaghebber voornoemd.
M. P. GORSIRA.

Gisteravond was er een receptie in de Piscaderabaaiclub t.g.v. het 12½-jarig bestaan van de Vereniging van K.L.M.-Cabine Personeel Curaçao. Op de foto v.l.n.r.: de heren Pullens, Van Honk, Fontijn, mej. Lambij en de heer Broeren.